254

Victoria Gordon

Piratul din Arafura

Colecția

Editura ALCRIS

CAPITOLUL I

Tracy spumegă de furie. Coada uriaşă care se făcuse la coborârea pasagerilor din avion, aproape că nu se mişca. Trecuse o jumătate de oră şi fata, enervată, le arunca poliţiştilor de pe aeroportul din Darwin o privire încărcată de mânie.

„Este o măsură de securitate" comentă vecinul tinerei.

Căldura din jur era sufocantă şi turiştii erau transpiraţi, uitându-se resemnaţi la mişcările încete ale poliţiştilor care cercetau bagajele. Deşi măsura numai un metru şi cincizeci de centimetri, Tracy se agita nervoasă, deoarece nu putea să ajungă mai repede la hotel. Ah ! Cât de meticuloşi erau poliţiştii, neţinând cont că pasagerii aveau treburi de rezolvat.

Tracy numără călătorii care o despărţeau de ieşire. Doar zece oameni înaintea ei şi va putea să treacă de controlul sever al poliţiştilor. Ce ghinion avusese ! De fiecare dată când venea la Darwin, trebuia să existe un obstacol în calea ei ! Măsurile de securitate luate de

autoritățile orașului o iritau, dându-i o stare nervoasă proastă. În plus, întrebările inutile la care erau obligați să răspundă îi sporeau nemulțumirea. Ofițerul de poliție se uita îndelung la fotografia din pașaport și începea s-o descoase pe Tracy pe un ton oficial :

— Care este scopul vizitei la Darwin, domnișoară Beaumont ?

— Bineînțeles că rechinii.

— Rechinii ?

— Da. Mă interesează mai ales rechinul albastru, rechinul tigru, rechinul ciocan și rechinul negru...

— Sunteți sportivă ?

— Nu, cercetătoare.

Polițistul o privise bănuitor, neputând crede că o fată micuță și blondă, în blugi și sandale poate fi doctor în biologie marină. De fiecare dată când era interogată, Tracy trebuia să răspundă că nu omoară rechinii, ci pur și simplu îi măsoară și-i examinează, dându-le apoi drumul înapoi în apă.

De ce nu alegea calea mai simplă de a le spune celor care o sâcâiau cu întrebările, că venea la un iubit ? Imediat ar fi fost lăsată în pace să treacă, ba chiar ar fi fost urmărită de zâmbetele malițioase ale polițiștilor !

Tracy se bucură că mai erau șase persoane înaintea ei. Cei doi polițiști continuau să verifice bagajele călătorilor, întârziind pe cât po-

sibil controlul. Tânăra simţea că era pe punctul să ţipe.

În sfârşit, în faţa ei mai rămăsese doar o bătrânică liniştită care nu se grăbea deloc. Cu câteva clipe în urmă se uitase dispreţuitor la tricoul alb pe care-l purta Tracy. Literele negre şi mari alcătuiau un mesaj provocator: „Când săruţi un fumător, ai senzaţia că săruţi o scrumieră !"

În sfârşit, veni rândul fetei. Poliţistul era acelaşi care o verificase ultima dată. Chipul lui se lumină la vederea tinerei.

— Ah ! A sosit prietena rechinilor !

— Mă bucur să vă revăd !

Poliţistul îi zâmbi binevoitor şi-şi fixă privirile asupra tricoului.

— Sunteţi adepta campaniei împotriva fumatului ?

— Doresc ca mediul înconjurător să nu fie distrus de om. Fumatul este o crimă împotriva vieţii. Îmi pare rău, dar nu am timp de discuţie. Sunt în întârziere cu două zile. Cred că voi fi aspru certată de căpitanul vasului.

— Vă rog să treceţi, domnişoară Beaumont. Vă cerem scuze că v-am făcut să aşteptaţi. Dacă veţi avea răgaz, la plecare vă invit la cină.

— Când mă voi întoarce de la Hobart, voi fi moartă de oboseală.

Tracy înşfăcă valizele şi se îndreptă spre ieşire, fără să-i dea timp poliţistului să insiste.

Bunăvoința lui o făcu să uite clipele neplăcute de pe aeroport.

De îndată ce ieși din sala de așteptare, fata se îndreptă spre parcarea unde trebuia s-o aștepte Bronwyn, colega sa de la laboratorul de biologie marină din Darwin. Aerul umed și fierbinte de la tropice era greu de suportat. Din fericire, prietena ei se afla lângă mașină și Tracy lăsă valizele la pământ pentru a-i face semn cu mâna.

Bronwyn veni în întâmpinarea ei.

— Ai întârziat din nou, Tracy ! o mustră buna sa prietenă.

— Te asigur că de data asta nu am nici o vină.

În urmă cu trei zile, șeful ei îi dăduse o lucrare urgentă și Tracy fusese obligată să-i telefoneze colegei sale pentru a amâna data sosirii. Până la urmă, reușise să vină la Darwin având două zile de întârziere. Era abia ora nouă dimineața și Bronwyn îi promisese că o va duce direct în port, pentru a ajunge cât mai repede la echipa de cercetători.

După ce-și puse bagajele în mașina roșie. Tracy se urcă lângă Bronwyn care porni imediat motorul.

— Ce gros te-ai îmbrăcat ! exclamă Tracy observând puloverul gros al colegei sale.

— Nu uita că diminețile sunt răcoroase.

— La prânz vor fi treizeci de grade ! Locuitorii vor întesa plajele.

Bronwyn se strecură cu abilitate printre mașinile de pe șosea.

— De ce ai sosit așa târziu ? Șeful tău îți face mizerii ?

— M-a obligat să redactez lucrarea lui cu privire la scăderea bancurilor de pești. Tot ce-l interesează este să apară la televiziune și să participe la recepții. Nutrește mari ambiții politice.

— Îmi dau seama cum se poartă un tiran cu subordonații săi.

— Nu mi-a dat lucrarea decât în ultimele zile. A trebuit să muncesc zi și noapte.

— Cel puțin acum ești antrenată. Pe vasele de pescuit nu prea ai timp să dormi !

— Și eu mi-am zis că tot răul este spre bine ! Sunt totuși neliniștită. Șeful meu va schimba toate datele pe care le-am adunat și va anula interdicția de pescuire a rechinilor.

Bronwyn încuviință dând din cap. Și ea cunoștea foarte bine frustrarea care-i încerca pe cercetători din cauză că avertismentele științifice nu erau luate niciodată în considerare de către șefii lor.

— Știi cine va face parte din expediție ? o întrebă ea pe Tracy.

— Nu, încă nu. Organizația n-a avut timp să mă informeze care vor fi ceilalți membri ai echipei de cercetători. Ce ai aflat de la colegii tăi ?

— Nimic.

— În orice caz, am încredere în Will. Sunt sigură că a ales marinari simpatici.

Tracy cunoştea foarte bine vasul de pescuit care-i aparţinea lui Will Jacobs : de patru ani venea în fiecare iarnă să studieze rechinii din marea Arafura. Scopul expediţiilor era capturarea unui număr sporit de rechini pentru a fi măsuraţi şi marcaţi, înainte de a-i înapoia mării. În felul acesta, oamenii de ştiinţă obţineau informaţii preţioase privind deplasarea rechinilor, modul lor de reproducere şi bolile de care sufereau. Tracy petrecea o lună pe vas şi se întorcea epuizată pe uscat. De când fusese numită şefa echipei de biologi, îi punea pe toţi la muncă din zori până-n seară. Mesele erau luate în grabă şi timpul de odihnă redus la minimum. Când izbucnea furtuna, cei trei marinari se uitau dispreţuitori la biologii care nu le puteau fi de nici un ajutor. Cei şapte participanţi la expediţie se stânjeneau unii pe alţii, deoarece vasul fusese construit pentru a adăposti doar patru persoane.

Tracy era mulţumită de munca ei pe vas, îi plăcea să lucreze în aer liber, departe de atmosfera închisă din laborator unde analiza datele obţinute şi redacta lucrările ştiinţifice.

Tânăra cercetătoare era plăcut impresionată de aspectul modern al oraşului Darwin, cu case elegante şi străzi lungi. În anul 1974, în dimineaţa Crăciunului, localitatea fusese devas-

tată de un ciclon. Reconstrucţia se terminase, iar oraşul se dezvoltase armonios datorită oamenilor care dovediseră o energie remarcabilă. Tracy se simţea oarecum vinovată de distrugerea aşezării, deoarece ciclonul fusese botezat cu numele ei. Colegii o tachinau când furtuna sălta ameninţător vasul de pescuit pe creasta valurilor furioase, spunându-i că numai ciclonul Tracy este de vină.

Ajunsă în port, maşina se opri pe chei, în faţa vasului de pescuit „Perfidy". Nava era veche şi avea douăzeci şi unu de metri lungime, iar vopseaua albastră era pe alocuri scorojită. Cabina albă de comandă se înălţa spre mijlocul vasului, iar catargul din spatele ei avea un radar şi doi scripeţi în vârful unor braţe mobile.

Tracy se uită emoţionată la nava ancorată la chei. Deşi nu părea prea atrăgătoare, era totuşi nava care o dusese la întâlnirea cu lumea fascinantă a rechinilor.

Tânăra îşi luă bagajele şi o sărută pe Bronwyn, apoi se apropie de pasarela care ducea la bordul vasului, bucuroasă că va petrece o lună de muncă fructuoasă.

Ridicând ochii, îl zări pe Brian Roberts făcându-i semn cu mâna. Brian era student la biologie marină şi participase la ultima expediţie.

— Bine ai venit la bordul vasului ! Dacă aş fi ştiut că va sosi şi ciclonul Tracy, m-aş fi în-

teinat in spital, zise tânărul, luându-i valizele.

— Nu este vina mea că ai rău de mare. Biologia marină nu poate fi făcută de marinarii de apă dulce !

— Mi-am ales această profesie și nu mai pot să renunț la ea. Te rog să fii mai îngăduitoare cu noi. Fie-ți milă de sufletele noastre !

Plângerea studentului era întemeiată ; ultima dată, toți membrii expediției suferiseră de rău de mare, în afara căpitanului și a lui Tracy.

Plin de voie bună, Brian avea douăzeci și unu de ani, stârnind deseori mânia fetei prin neîndemânarea lui exasperantă. Punând valiza pe punte, el făcu o mutră neajutorată, așteptând întrebările lui Tracy. Aceasta își roti privirile, dar nu zări pe nimeni. Brian părea singurul pe vas.

— Unde sunt ceilalți ?

— Căpitanul este în cabina sa, iar ceilalți doi marinari sunt pe țărm după cumpărături. Biologii sunt în port.

— În port ? Toată lumea știe că sosesc astăzi. Peste o oră trebuie să ridicăm ancora.

— Nu știu ce să zic...

Tracy îi aruncă o privire nemulțumită : era pentru prima dată că studentul era așa de tăcut și de cuminte. De obicei nu răbda să rămână pe vas în timp ce colegii lui se plimbau pe străzile orașului pitoresc. Va trebui să-i ceară explicații lui Will. Nu era nici o nenorocire că plecarea era puțin amânată.

Cu toate acestea, informaţia lui Brian că şeful echipajului stă în cabină în loc să pregătească ieşirea navei în larg o neliniști pe Tracy. Îl cunoştea bine pe căpitan: era un om priceput, vesel şi iubitor de femei. Uneori, bătrânul lup de mare se enerva şi urla la marinari, dar supărarea lui nu dura mult timp. Să se fi îndrăgostit, acum, la bătrâneţe? Era imposibil ca acest seducător neobosit să se lase fermecat de ultima lui cucerire.

— Mă duc să-l salut pe căpitan. Trebuie să fie furios că am întârziat. Ne vedem mai târziu, zise Tracy zâmbind.

După ce bătu la uşă, fata intră în cabină, exclamând :

— Bătrâne lup de mare, de ce nu plecăm ?

Surâsul îi îngheţă pe buze când observă că bărbatul care se uita la ea nu era Will.

Căpitanul avea ochii verzi ca marea la tropice şi trăsături aspre. Părul negru, tuns scurt, avea câteva fire argintii. Sprâncenele stufoase îi puneau în evidenţă privirea intensă, iar nasul uşor coroiat îi dădea un aer mândru. Buzele senzuale şi bărbia pătrată trădau o voinţă de neînduplecat. „Un pirat! Este un pirat" îşi spuse fata.

Bărbatul nu se ridică de pe scaun, cercetând-o fără jenă din cap până-n picioare. Privirea lui se opri asupra sânilor rotunzi pe care-i trăda tricoul mulat pe trup. Fără să-şi ia ochii de la Tracy, el îşi aprinse o ţigară şi dădu fumul pe nas.

Fata se simţi stingherită, neştiind cum să-şi ceară scuze. Căpitanul păstră tăcerea câteva clipe apoi spuse cu o voce răguşită :

— Nu cred că ai venit să-mi dai o sărutare... Ai întârziat două zile.

— Aşa e, recunoscu Tracy. Îmi pare rău...

— Colegii tăi şi-au făcut de cap în acest timp.

— Nu ştiu ce să zic...

El îşi încrucişă braţele la piept, părând nepăsător la eforturile fetei de a fi amabilă. Solid şi bronzat, grosolan şi zeflemitor, căpitanul o scoase din sărite.

— Fii, te rog, amabil, şi spune-mi cum te cheamă. Eu...

— Ştiu, te numeşti Tracy Beaumont. Numele meu este Grant Morgan.

Intimidată de tonul lui arogant, tânăra îşi aminti că Morgan este stăpânul a peste o jumătate din vasele de pescuit din Darwin. La treizeci de ani avea o barcă de pescuit şi în scurtă vreme ajunsese să cumpere câteva vase. Acum, la patruzeci de ani, era temut şi respectat de toţi pescarii din port, având reputaţie de om dur, însă drept şi generos.

Un pescar îi povestise lui Tracy că Morgan îl ajutase când vasul de pescuit i se scufundase în urma unei furtuni. Compania de asigurare refuzase să-l despăgubească şi Grant îi împrumutase un vas până când pescarul putuse să-şi cumpere altul.

Grant Morgan era venerat de cei pe care-i ajutase, respectat de cei cu care făcea afaceri și invidiat de bărbați pentru succesele sale la femei. În jurul lui se țesuseră deja câteva legende, atât de prieteni cât și de dușmani. Zvonurile îi atribuiau câte o iubită în fiecare port. Văzându-l că se ridică în picioare, Tracy se înfioră. Statura lui era impresionantă.

— Ai auzit de mine, nu-i așa ?

Fata nu răspunse, gândindu-se cum să iasă din cabină fără să fie nepoliticoasă. De ce Morgan îi luase locul lui Will Jacobs ?

— Ce s-a întâmplat cu căpitanul Jacobs ? se interesă ea.

— Este la spital. A avut o criză cardiacă în urmă cu trei zile. Fii liniștită, viața lui nu este în pericol, dar va trebui să se odihnească.

— Când va veni pe vas ?

— Nu așa de curând. În orice caz, nu va mai fi navigator, doar simplu călător.

— Înseamnă că înlocuirea lui...

Grant Morgan dădu afirmativ din cap, apoi spuse pe un ton mai potolit :

— Ai timp să-i faci o vizită. Îi va face plăcere să te vadă. Tot timpul a vorbit de tine.

— N-aș vrea să-l obosesc.

— Du-te acum. Până se adună toți biologii, te vei întoarce la bordul navei.

Grant luă niște chei de pe masă și le aruncă spre Tracy care le prinse din zbor.

— Ia mașina mea. Este o Toyotă roșie, par-

cată pe chei. Vom ridica ancora mâine dimineață. Plimbă-te prin oraș. Nu te grăbi...

— Mulțumesc pentru mașină, dar voi lua un taxi. Poate ai nevoie de ea....

— Voi rămâne pe vas. Echipajul se va reuni la prânz. În caz de urgență voi împrumuta mașina unui marinar.

Privirea lui era ironică. Lucrând alături de bărbați, se obișnuise să-i pună la punct când aceștia deveneau prea îndrăzneți, dar Morgan era un adversar redutabil. Dacă nu va reuși să se facă respectată de el, va avea de îndurat patru săptămâni de chin.

— De ce stai în cumpănă ? Nu ai încredere în mine ?

— Nu știu de ce ești atât de amabil cu o necunoscută.

— Îmi place să fiu galant cu femeile.

— Nu mă impresionezi deloc cu gestul tău. Nu toate femeile se lasă ușor cucerite !

— De aceea îmi plac : sunt atât de diferite unele de altele !

Grant o apucă de talie cu atâta repeziciune, încât fata nu mai avu timp să protesteze.

Buzele lui îi pecetluiră gura. Sărutul era pasionat și tânăra simți o plăcere neașteptată în tot trupul. Voința ii slăbi, se lăsă mângâiată de mâinile lui. Lipită de pieptul lui, Tracy se miră de intensitatea cu care îi răspundea la îmbrățișare, în timp ce buzele îi sorbeau cu lăcomie dulceața sărutării. Era ceva mai presus de pu-

terile ei. Era o nebunie, dar corpul ei nu se putea împotrivi dorinței de a fi dezmierdată.

Brusc, el își înălță capul și o privi fix în ochi, spunând pe un ton batjocoritor :

— Ai văzut că n-ai putut să rezişti ?

Ea vru să-l pălmuiască, dar el îi prinse mâna.

— Nu-mi plac glumele proaste ! șopti ea mânioasă, fără să îndrăznească să-l respingă. Brațul lui îi încolăcise talia, iar respirația lui fierbinte îi gâdila pielea gâtului.

— Dă-mi drumul ! se zbătu tânăra.

— Promite-mi mai întâi că nu mai încerci să mă lovești ! Violența este o dovadă de slăbiciune.

— O slăbiciune care-ți face plăcere, nu-i așa ?

Grant zâmbi și văzând că fata se mai liniștise, se îndepărtă de ea.

Tracy se îndreptă spre ușă, demnă și îmbujorată la față.

— Să nu conduci cu viteză ! o sfătui el amuzat.

Fără să se oprească, tânăra urcă pe punte, urmată de Grant.

Cum dădu cu ochii de căpitan, Brian își întoarse capul, dovedindu-i fetei că se simte vinovat. Tracy se întrebă ce greșeală făcuse, încât Grant îl oprise de a se duce pe țărm cu colegii lui. Oricum, atitudinea lui spășită o scutea de glumele nesărate pe care i le adresa de obicei.

Luând valizele, tânăra coborî scara care ducea la cușetele membrilor expediției și ale echipajului. Erau șase cușete suprapuse, dar lipsa de confort nu era o piedică pentru odihnă. În câteva minute, fata își puse lucrurile în dulapul din perete : trei perechi de jeanși, câteva tricouri, patru șorturi și șase costume de baie. Rochia de seară o agăță pe un umeraș, apoi își puse un tricou mai lung și pantaloni scurți de culoare roz.

Când se înapoie pe punte, nu-l mai zări pe Morgan. Satisfăcut în orgoliul de mascul, acesta se retrăsese în cabină pentru a-și savura victoria. Tânăra își spuse că va trebui să fie foarte atentă și să stea cât mai departe de el. Ceea ce conta în primul rând era reușita științifică.

Toyota lui Grant se afla pe chei, în fața navei, și Tracy se îndreptă spre spital, curioasă să vadă cum se simțea Will Jacobs.

Încă de pe culoar se auzea vocea lui hârâită :

— Mă țineți aici închis ca pe un răufăcător ! Parcă aș fi naufragiat pe o insulă pustie ! Soră, nu te apropia prea tare că mă înfierbânt repede !

Intrând în cameră, Tracy îl văzu pe căpitan în capul oaselor, vorbind cu asistenta medicală care-i dădea medicamentele.

Bătrânul lup de mare exclamă radios :

— Cât de mult mă bucur că te văd ! Vino, fată dragă, să te îmbrățișez ! În sfârșit, voi avea cu cine să mă întrețin.

— Ești neschimbat, murmură Tracy apropiindu-se.

Aplecându-se să-l sărute, se miră văzând că Will este bine dispus, părând gata să părăsească patul de spital care-l oprea să guste plăcerile vieții.

Privirea lui o înspăimântă. Oboseala, durerea și teama care se puteau citi în ochii lui îi dovedeau că vorbele lui nu erau decât o mască pentru a ascunde suferința unui om care văzuse moartea cu ochii.

Tracy se așeză pe un scaun și sporovăi cu bolnavul care simțea nevoia să glumească și să se laude cu isprăvile sale.

— Dacă m-ai fi anunțat că vii, aș fi luat o cameră la hotel.

— Ești bine îngrijit și aici !

— Nu pot să sufăr spitalul ! N-am stat în viața mea într-un pat mai mult de patru ore. Numai sora este de vină. Nu vrea să-mi dea drumul ! Apropo, să ți-o prezint. Domnișoara Sue Watson, cerberul meu !

— Tracy Beaumont. Încântată de cunoștință.

Sora medicală îi strânse mâna, făcându-i semn cu coada ochiului că bolnavul nu se simte prea bine.

— Domnul Jacobs nu are voie să primească vizite prea lungi Peste zece minute mă întorc.

Will nu se putu abține și spuse pe un ton ironic :

— Abia aștept să te revăd. Dacă ești mai bună, mă voi indura să-ți dau un sărut.

— Ești incorigibil, îi zise Tracy surâzând.

După ce sora ieși din încăpere, Will își lăsă capul pe pernă. Era epuizat. Fata simți o strângere de inimă văzându-l cât de mult suferise. Îl cunoscuse în plină vigoare, gata oricând să glumească. Încă din prima zi o tratase ca pe fiica lui și ea se lăsase tachinată, răspunzându-i printr-o vorbă de spirit. Expedițiile pe mare se desfășuraseră întotdeauna sub semnul bunei înțelegeri dintre ei.

Acum, Tracy se simțea stingherită. Durerea și neliniștea pe care el căuta să le ascundă, îi provocau o senzație ciudată de jenă.

— Cum te simți, Will ? îl întrebă ea, mângâindu-i brațul.

— Putea fi mai rău, era aproape să mor. Eram pe vas. Noroc că Grant m-a prins în brațe. Dacă nu era lângă mine, aș fi căzut în apă !

Tracy se strâmbă, amintindu-și de întâlnirea cu Grant Morgan. Will înțelese că Grant fusese îndrăzneț cu ea.

— L-ai cunoscut deja pe Morgan ? Nu mă surprinde că nu-ți place de el.

— Nu i-am căzut la picioare, așa cum se aștepta. Are o impresie prea bună despre sine.

— Nu ești prima victimă a farmecului său Așa cum te cunosc, sunt sigur că i-ai tras două palme pentru a-l pune la punct.

Tracy râse amuzată. Will nu era departe de adevăr.

— Cred că face karate. Mi-a prins braţul cu uşurinţă. Recunosc că numai călugăriţele ar putea fi indiferente faţă de acest bărbat seducător.

— Ai procedat cu înţelepciune, draga mea !

Tracy observă că el dădea semne de oboseală şi se hotărî să pună capăt vizitei.

— Nu ai pentru ce să mă feliciţi... Este timpul să plec. Nu vreau să mă certe sora. Mă voi plimba prin oraş, apoi mă voi întoarce pe vas. Grant mi-a împrumutat maşina şi n-aş vrea să-l fac să creadă că am stricat-o.

Fata se ridică şi-l sărută pe frunte pe Will.

— Odihneşte-te acum. Când ne întoarcem, să fii pe chei.

— Mă plictisesc aici ! Nu poţi să-mi aduci o sticlă de whisky ?

— Ai înnebunit ?

Sora tocmai deschisese uşa şi făcu ochii mari.

— Fiţi fără grijă, îi spuse Tracy. Nu-i voi îndeplini această dorinţă.

— Mă bucur că sunteţi conştientă de pericolul pe care-l reprezintă băutura pentru pacient. Din păcate, alţii au cedat rugăminţilor lui.

Will zâmbi ca un copil care fusese prins făcând o poznă.

Tracy îl fulgeră cu privirea.

— N-ai minte deloc ! Pe cine ai rugat să-ţi

aducă băutură ? Marinarii tăi n-au fost atât de proşti, nu-i aşa ?

Sora încuviinţă dând din cap şi Tracy înţelese bine cine fusese vinovatul : Brian Roberts ! Pentru această faptă ruşinoasă fusese consemnat la bordul vasului.

— Un tânăr roşcat, cu trăsături de adolescent ?

— Da, el e, recunoscu sora. Căpitanul Morgan a urlat aşa de tare la el, încât a ridicat tot spitalul în picioare !

— Grant l-a surprins în timp ce-mi strecura o sticlă sub saltea ! bodogăni Will nemulţumit.

— De aceea a fost nepoliticos Morgan cu mine, spuse Tracy.

— N-ai nici o vină. Întâmplarea a avut loc ieri.

— Brian face parte din echipa mea. Chiar dacă nu l-am ales eu, sunt responsabilă pentru faptele sale.

— Căpitanul Morgan era foc şi pară pe el, interveni sora.

— Îl voi face să regrete amarnic, adăugă Tracy mânioasă.

— Nu fi aspră cu el, o rugă Will. Nu-i vina lui, eu l-am îndemnat să-mi aducă băutura. Grant l-a pedepsit destul.

— Morgan nu are nici o putere asupra lui Brian. Eu sunt şefa lui.

— Da, draga mea, dar Grant este căpitanul

vasului. Să nu te certi cu el... Îți vei face un dușman primejdios.

Tracy se uită cu dragoste la bătrânul care fusese întotdeauna bun cu ea. În orice împrejurare se sfătuiseră împreună înainte de a lua o decizie importantă. Cu Grant, lucrurile se vor schimba : autoritatea și îngâmfarea noului căpitan vor fi obstacole majore în calea înțelegerii lor.

Fata îi ură însănătoșire grabnică și-i făcu cu mâna sorei, apoi ieși din cameră.

Deși avea la dispoziție câteva ore, Tracy nu întârzie în oraș, dorind să revină cât mai repede la bordul navei, pentru a vedea cine sunt ceilalți biologi din echipă. După incidentul dintre Brian și Morgan, avea nevoie de sprijinul celor doi colegi pentru a-și impune autoritatea față de căpitan. Ce bine ar fi dacă speranțele ei se vor împlini.

Urcând la bordul vasului, dezamăgirea ei fu imensă.

CAPITOLUL II

Echipajul era adunat pe puntea din spate. Tracy recunoscu imediat silueta înaltă a lui Vivian Doherty.

Dacă zvonurile care circulau pe seama ei erau adevărate, Tracy avea o lună de infern.

Vivian era deja în centrul atenţiei bărbaţilor de pe vas, strânşi în jurul ei ca nişte trântori în jurul unei regine. În şort şi cu o bluză străvezie, işi unduia formele perfecte ale corpului zvelt. Pletele roşcate erau împletite într-o coadă care-i cădea până la şolduri.

Funcţionară la Ministerul Transporturilor, secţia Nave de pescuit, Vivian îşi făurise o reputaţie de arivistă fără scrupule, folosindu-se de toţi bărbaţii întâlniţi în cale. Toată lumea era la curent cu numeroasele ei aventuri şi cu certurile înfiorătoare declanşate în familiile aparent onorabile.

Printre altele, reuşise performanţa de a-i transforma pe membrii unei expediţii ştiinţifice pe mare în beţivi înverşunaţi, după care îi părăsise fără nici o remuşcare.

Pe o navă, fiecare pasager trebuia să se poarte cât mai firesc cu semenii săi, altfel lipsa de spaţiu ducea la certuri dramatice. Vivian ţinea cu orice preţ să provoace scandal, oriunde se afla.

Nimeni nu acordă atenţie apariţiei lui Tracy care-şi frângea degetele de ciudă că Vivian era la bordul vasului. În acelaşi timp, ideea că însuşi Morgan era la bord şi avea de pătimit din cauza ei, dădea o speranţă neaşteptată frumoasei roşcate.

Vivian fu prima care o zări pe Tracy şi se întunecă la faţă, nefiind obişnuită să aibă o rivală.

Tracy îşi roti privirile dar nu-l zări pe Brian, căruia voia să-i pună în vedere să nu mai facă vreo greşeală, fiindcă risca să-şi piardă locul în echipă.

— Tracy ! exclamă Dick French. Ai sosit, dar nu este încă furtună. N-ai vorbit cu meteorologii ?

Dick se apropie de ea şi o luă în braţe, sărutând-o pe obraji. Lung ca o prăjină, dar prietenos, secundul navei adăugă ironic :

— Tot aşa de mică ai rămas. Trebuie să mănânci mai mult ca să creşti mare !

Celălalt marinar îi surâse de departe. Tom era tăcut, dar extrem de amabil. Pe jumătate indian, pe jumătate chinez, nu fusese nici o zi la şcoală, dar cunoştea foarte bine marea. Pre-

zența lui la bord constituia un sprijin permanent pentru Tracy.

Dick făcu prezentările, începând cu Vivian care-i adresă lui Tracy un surâs mieros, păstrând o privire rece.

Glen James era cel de-al treilea biolog de pe vas. Scund și brunet, avea un surâs timid și părea la fel de tăcut ca Tom.

Tracy își spuse că va putea să-și strunească oamenii. Vivian nu era leneșă și se pricepea la pescuit, iar Brian era destul de ascultător. Singurul pe care nu-l cunoștea era Glen James.

— Este prima ta expediție ? îl întrebă Tracy.

Glen se înroși în obraji și răspunse :

— Am pescuit rechini, macrouri și ton roșu în golful Lincoln. Am lucrat pe un pescador de creveți.

— Vei face același lucru și acum, îl încurajă Tracy, bucuroasă că echipa era formată din oameni cu experiență.

— Știu că faci expediții pe mare, se adresă ea Vivianei. Ai pescuit rechini ?

— Oh, nu numai rechini ci și pescari. Am trudit oriunde m-am aflat.

Tracy nu consideră că este momentul să-i facă vreo observație, dar vorbele frumoasei roșcate erau destul de îndrăznețe. Brusc, trăsăturile acesteia se transformară. Privirea ei deveni provocatoare și Tracy își dădu seama că un bărbat își făcuse apariția în spatele ei.

Întorcându-se, îl zări pe Grant Morgan.

— Te rog, domnişoară Beaumont, să mă urmezi. Avem ceva de discutat, îi spuse el cu o voce gravă.

Amuzată de tonul lui oficial, Tracy se supuse rugăminţii lui. Ce urmărea Grant ? Nu putea, fireşte, să fie ursuz pe toată durata expediţiei... În calitate de căpitan, trebuia să vegheze ca atmosfera pe vas să fie amicală.

În cabină, el se aşeză pe un scaun, făcându-i semn tinerei să ia loc pe marginea patului. Prin hublou se vedea portul însorit.

Tracy era hotărâtă să nu cedeze şi să-l înfrunte pe Morgan. Nu mai putea să-l certe pe Brian deoarece Grant avusese grijă să-l pedepsească, dar, de acum înainte, îi va pune în vedere că ea este şefa expediţiei ştiinţifice.

Înainte de a vorbi, Grant o învălui pe Tracy cu o privire seducătoare, sporindu-i stânjeneala.

— Cum se simte bătrânul Will ? se interesă el.

Fata rămase surprinsă de tonul amabil al căpitanului.

— Este speriat de moarte, dar a rămas la fel de trăsnit. Acum se ceartă cu sora.

— Will are o fire înflăcărată. Ai aflat că Brian i-a adus o sticlă cu băutură ?

— Da. Will a avut tupeul să-mi ceară şi mie acelaşi lucru. Mă mir că n-a ştiut ce caracter am ! Noroc că Sue Watson este vigilentă. Mi s-a părut că sora îi acordă o îngrijire specială.

— Mi se pare firesc.

— De ce?

— A fost nevasta lui! Sue i-a suportat nazurile. Este mult mai tânără ca el. Acum este văduvă pentru că i-a murit ultimul soț.

Tracy făcu ochii mari de uimire. Will nu-i mărturisise niciodată că fusese căsătorit. Fata crezuse că el este celibatar, preferând libertatea unei căsnicii împovărătoare.

— Te miri că Will a fost însurat? Bătrânul lup de mare este un mare crai. Stai să număr. Una, două, trei, patru, cinci... A avut cinci neveste. Sue Watson a fost a doua sau a treia. Nu-mi amintesc bine. Nu m-am interesat prea mult de viața lui particulară.

— A fost cam ușuratic, comentă fata, iritată de caracterul schimbător al lui Will.

— A suferit mult. Fiecare despărțire i-a zdrobit inima. În sfârșit, problemele lui nu mă privesc în acest moment. Ce părere ai de echipa de cercetători?

— Brian a pornit cu stângul. Dacă nu se cumințește, îl vom debarca în primul port.

— Este ușor de recuperat. Am încredere în talentul tău de a-l ține sub observație. Cum vei proceda cu vampa noastră?

Tracy izbucni în râs.

— O voi pune la treabă, n-avea nici o grijă. Tu trebuie să te ferești de farmecele sale. Sper să fii la înălțime, căpitane!

Era o lovitură sub centură și fata aștepta

ngrijorată replica lui, dar Morgan se feri să-i dea un răspuns, preferând să schimbe subiectul.

— Will mi-a spus că ești foarte pricepută și că ai spirit de organizatoare. Te-a lăudat că ai multă autoritate față de membrii echipei de biologi.

Complimentul neașteptat o lăsă pe fată cu gura căscată. O nouă întrebare a lui Grant o scoase din încurcătură.

— În celelalte expediții ați mers întotdeauna spre vest ?

— Așa e, de aceea am ales acum alt traseu. Will ți-a vorbit de el ?

— Vom discuta mai târziu, cu harta în față. Ai rău de mare ?

— S-a anunțat vreme proastă ?! exclamă fata. Ultima dată am fost nevoiți să ne adăpostim în port mai mult de două săptămâni.

— Ai venit cu ghinion : meteorologii prevăd furtună pentru zilele următoare. Sper ca timpul frumos să revină cât mai repede.

— Mă agasează glumele nesărate la adresa mea. Nu eu aduc furtuna.

— Singura neplăcere o vom avea în cazul că ai rău de mare : Vivian va fi liberă să-și facă de cap !

Tracy îi destăinui că este obișnuită cu furtunile și că va veghea asupra comportării lui Vivian.

Grant nu suportă ca ea să se ocupe de disciplină.

– Atâta timp cât eu sunt căpitanul navei, nu vei putea împărţi conducerea cu mine. Eu nu sunt Will.

Tracy vru să-i dea peste nas, căci prea se ţinea mândru, dar el nu-i dădu timp să-şi pună gândul în practică.

– Nu interpreta greşit spusele mele, căci nu vreau să-ţi ştirbesc autoritatea. In alte împrejurări, nu mi-aş fi permis să fiu atât de categoric. Trebuie să înţelegi, însă, că în situaţia actuală...

Pentru a-i confirma temeinicia argumentelor, hohotele de râs ale bărbaţilor strânşi în jurul lui Vivian se auziră până în cabină.

– S-ar putea, continuă Grant, să fiu obligat să am grijă de domnişoara Doherty. Mă voi ocupa de respectarea disciplinei pe vas, lăsându-te să te consacri muncii. Vei fi mai liniştită.

– Cred că...

– Am dreptate, nu-i aşa ?

Fata înclină din cap şi el adăugă pe un ton mai blând :

– Vom avea ocazia să discutăm despre problemele ivite şi îţi propun să ne întâlnim în cabina mea. Aici va fi linişte. Sper să stai bine pe pat.

Remarca lui era involuntară, dar tânăra se simţi jignită şi replică imediat :

– Este o idee proastă ! Vom da naştere la bârfe îngrozitoare.

– Ţi-e teamă că-ţi strici reputaţia ?

— Reputaţia mea este mai presus de zvonuri, însă vreau să-mi păstrez autoritatea de care mă bucur în faţa echipei de cercetători. Nu am timp să dau explicaţii pentru a risipi răutăţile lansate de Vivian.

— Orice dialog cu colegii tăi îţi va aduce necazuri. În sfârşit, sunt de acord să ne întâlnim în altă parte. Gândeşte-te şi găseste o soluţie. Până mâine, oamenii din echipaj şi biologii sunt liberi, cu excepţia lui Brian. Te invit la cină. Vom avea prilejul să discutăm pe îndelete.

Tracy nu fu impresionată de politeţea lui galantă şi căută să-şi manifeste indiferenţa faţă de persoana lui.

— Mulţumesc, dar prefer să mă odihnesc. Mă voi culca devreme.

— Nu cred că vei dormi liniştită, deoarece vei fi trezită de tămbălăul făcut de bărbaţi la întoarcerea lor pe navă. Îţi urez noapte bună.

Tracy bănui că el se bucurase că scăpase de ea, deoarece era aşteptat de o altă femeie. Era firesc să-şi petreacă ultima noapte pe uscat, în compania unei iubite.

— Vor reveni atât de beţi încât vor adormi repede. Numai sforăiturile mă vor deranja.

— Mâine se vor scula mahmuri şi vor avea probleme cu stomacul.

— Se anunţă vreme rea ?

— Da, doar pentru câteva zile. Furtuna va

veni doar dacă timpul se înrăutăţeşte la vest de insulele Wessel.

Grant se apropie de masa pe care se aflau hărţile.

— Să ne uităm puţin la itinerarul pe care-l vom străbate.

Tracy examină, fascinată, hărţile marine pe care le studia cu atenţie de când brăzda mările din nordul Australiei. În vederea călătoriei, îşi făcuse rost de o documentaţie bogată şi era curioasă să vadă părerea lui Morgan, recunoscut pentru experienţa lui vastă în domeniul navigaţiei.

Insulele Wessel alcătuiau un arhipelag care se întindea la nord de ţinutul lui Arnhem, cel mai îndepărtat punct din nordul Australiei, între golful Carpentaria şi marea Arafura. Arhipelagul îşi luase numele de la corabia **Wessel,** care explorase regiunea în anul 1637, alături de vasul **Klem — Amsterdam.** O altă expediţie, cea din anul 1623, le numise insulele **Speult,** după căpitanul navei.

Regiunea era străbătută de vasele indoneziene şi australiene în căutarea rechinilor negri. Tracy dorea să cunoască mai bine modul de viaţă al acestei specii aflate în pericol de dispariţie. Ultimul ei raport ştiinţific atrăsese atenţia asupra scăderii numărului de exemplare şi recomandase interzicerea pescuitului, pentru a permite să se repopuleze zona.

Aplecat deasupra hărţii, Morgan îi arătă iti-

nerarul cu degetele sale groase, caracteristice unui pescar încercat. Tracy urmări cu viu interes punctele de pe hartă.

Din portul Darwin, vasul „Perfidy" se va îndrepta spre nord, va trece prin dreptul insulelor Vernon, traversând golful Van Diemen și strâmtoarea Dundas, pentru a ajunge în marea Arafura. De aici, se va îndrepta spre est de-a lungul coastei de nord a Australiei, până la insulele Wessel.

– Aici se află Gugari Rip, o strâmtoare îngustă între insulele Guluwuru și Raragala. Dacă vremea se schimbă, ne vom putea aventura să o străbatem, zise Morgan. Este vorba de o trecere periculoasă între stânci abrupte. Dacă sunt valuri mari, un vas mic ca al nostru poate să se lovească de stânci.

Ochii lui străluceau la gândul că va trebui să-și dovedească priceperea de marinar.

– Vasele de pescuit creveți sunt mai puternice și nu au dificultăți să treacă pe aici, dar noi trebuie să ținem cont de starea vremii. Dacă nu vom putea străbate această strâmtoare, vom fi nevoiți să ocolim capul Wessel și să trecem de insulele Cunningham. După ce vom lăsa în urmă insulele Wilberforce, vom intra în golful Melville și ne vom opri în portul Gove pentru aprovizionare. Nu vom încărca vasul cu multe alimente, căci escala ne va permite să ne aprovizionăm.

Tracy își aduse aminte de trecutul zbuciumat

ai acestor insule enumerate de Grant : lupte de cucerire între olandezi, portughezi, chinezi și englezi.

Toate insulele fuseseră botezate pentru ultima oară în urma expedițiilor lui Matthew Flinders din anul 1803.

— Știi istoria numelor acestor insule ? îl întrebă ea pe Grant.

— Nu.

— Flinders le-a botezat cu numele luate din lista de notabilități ale Companiei Indiilor Orientale. Într-o zi din luna februarie, un căpitan malaiezian care pescuia creveți de mare a venit să-l vadă. Căpitanul, care se numea Pobasso, afirmă că el descoperise ținutul lui Arnhem cu treizeci de ani în urmă, astfel că Flinders i-a dat numele lui unei insule din arhipelag, deși autoritățile britanice nu s-au arătat prea entuziasmate de această denumire.

— Exploratorii n-au făcut decât să schimbe numele dat de predecesorii lor, remarcă Morgan, dorind să fie răsplătiți de țările din care proveneau, fără să le pese că alți navigatori trecuseră deja prin acele locuri.

Cu degetul lui gros, ii arătă fetei un punct pe hartă în apropiere de capul Wessel.

— Insula de aici poartă numele de Marchinbar dar băștinașii îi zic Ermibiga.

— Ce înseamnă aceasta pentru ei ?

Grant nu avu timp să-i răspundă : ușa se deschise brusc și o tânără blondă, mlădioasă și drăguță, intră în cabină.

— Grant, iubitule ! exclamă ea pe un ton mieros.

Observând-o pe Tracy, necunoscuta se opri.

— Îmi cer iertare, am crezut că ești singur...

— Melissa, ți-o prezint pe Tracy Beaumont, doctor în biologie marină, șefa echipei științifice de pe vas. Tracy, ea este Melissa Stewart.

Tracy își ceru scuze și ieși din cabină, întrebându-se cine era blonda care i se adresase lui Grant pe un ton familiar.

Peste câteva minute, Melissa apăru pe puntea vasului, la brațul lui Grant. Căpitanul îi anunță pe toți că sunt liberi să se ducă pe țărm, cu excepția lui Brian Roberts, avertizându-i :

— Să nu faceți prostii ! Nu admit să vă îmbătați ! Mâine, vom pleca în zori, oricare ar fi vremea. Domnișoara Beaumont vrea să se odihnească. Este interzisă gălăgia pe vas.

Privirea lui se opri o clipă asupra Vivianei care stătea de vorbă cu Dick French, la câțiva metri depărtare. Tracy observă că Vivian se uita curioasă la Melissa, fără să dea atenție vorbelor lui Morgan.

După ce căpitanul și tânăra lui însoțitoare coborâră pasarela, membrii expediției se repeziră la cabine să-și schimbe ținuta, scoțând chiote de bucurie.

Tracy se sprijini cu coatele de balustradă, admirând cerul împurpurat al apusului. Briza mării îi răcorea pielea transpirată.

Brian Roberts aşteptă până când ceilalţi coborâră pe ţărm şi se apropie de Tracy.

— Morgan este un prefăcut: îmi face mie morală, în timp ce el se plimbă cu o fată mult mai tânără decât el!

— Poate că este chiar fiica lui. Nu are acelaşi nume cu el, dar cine ştie...

— Te înşeli. Tatăl ei este renumitul politician Mel Stewart care lucrează în cadrul Direcţiei marine din nordul Australiei. Morgan face afaceri cu el, dar lumea spune că mai mult îl interesează fiica lui. Oricum, gusturile nu se discută...

— Uite cine vorbeşte! Faci pe indignatul în loc să-ţi crape obrazul de ruşine! Nici nu vreau să-mi amintesc de sticla pe care voiai să i-o dai lui Will. Nu se poate baza nimeni pe tine. Te previn că la prima abatere, vei fi debarcat în primul port!

Brian făcu o mutră acră, fără s-o impresioneze prea mult pe Tracy care regretă că în expediţia anterioară fusese îngăduitoare faţă de el, făcându-i o caracterizare favorabilă. Astăzi, era răsplătită cu nerecunoştinţă de către tânărul nesăbuit. Cel puţin îl prevenise să se abţină de la alte prostii.

— Fii sigur că nu voi lăsa ca expediţia să sufere din cauza isprăvilor tale. Ai grijă cum te porţi!

Tonul ei era extrem de serios şi Brian dădu din cap roşind. N-avea decât să fie mai pru-

dent şi să se abţină de la glume proaste, pentru a nu fi exclus din echipă.

— Pentru azi ajunge, zise Tracy. Vreau să mă duc la culcare. Voi încerca să adorm înainte ca hoarda de beţivani să se întoarcă.

După ce făcu un duş se întinse pe pat, dar somnul nu se lipea de genele ei. Imaginea lui Grant Morgan continua s-o obsedeze. Cine era Melissa ? Gelozia o încerca, mai ales că Vivian era la pândă să pună mâna pe Morgan. Tracy nu era mulţumită de părul ei blond. Ce plete frumoase avea Melissa ! Un poet ar fi putut scrie că părul ei este „asemenea mierii de pădure".

Lumea o considera pe Tracy drăguţă, dar ea nu avea ţinuta mândră a Vivianei, nici eleganţa preţioasă a Melissei.

Ce farmece puteau să aibă ochii ei albaştri, nasul cârn şi gura mică ? Mulţi bărbaţi îi aduseseră laude pentru picioarele ei, dar Vivian avea un trup suplu mult mai atrăgător...

Tracy încercă să-şi domine simţămintele : nu câştiga nimic dacă pizmuia toate femeile ! Nimeni n-ar fi bănuit că are o asemenea slăbiciune, deoarece buna dispoziţie şi firea comunicativă făceau din ea o persoană deschisă şi plăcută. Totul se întâmplase din cauza lui Grant, care o tulburase prin atitudinea lui autoritară. Ce frumos ar fi ca el să o sărute !

Fata adormi visându-l pe chipeşul căpitan, fără să fie deranjată de gălăgia bărbaţilor, dar se trezi după o oră.

Șoaptele unei conversații se auzeau pe puntea vasului. Tânăra recunoscu vocea Melissei.

— De ce trebuie să pleci, dragul meu ? O lună este destul de mult. Îmi va fi tare dor de tine.

Tracy consideră că tonul mieros al blondei era patetic și fals. Morgan nu prea știa să-și aleagă iubitele !

— Se poate să stăm mai mult de o lună, dacă vremea va fi urâtă.

— De ce nu numești pe altul în locul tău ? Îmi va fi dor de tine, dragul meu ! Mă plictisesc când nu ești cu mine și mă simt singură.

Se lăsă tăcerea. Tracy era furioasă că Morgan nu o lăsa să se odihnească. De ce nu-și ducea iubita în cabina lui ?

Bărbații dormeau tun, sforăind, numai ea nu putea ațipi. Ce rău îi părea că nu se dusese pe țărm. Cel puțin acum n-ar fi auzit cuvintele Melissei.

— Grant, de ce nu mergem în cabina ta ?

— Este târziu și mâine voi avea o zi grea.

— Te rog.

— Nu. Îți mulțumesc pentru această seară minunată. Du-te la culcare.

Tracy nu putea crede că Grand Morgan refuza să facă dragoste cu Melissa. Acesta era faimosul Don Juan al portului Darwin ? Mai degrabă părea o domnișoară nevinovată.

Vocea Melissei se auzi din nou :

— Nu ții la mine. Ești rău în seara asta.

— Melissa, nu întinde coarda prea tare. Vrei să schimb foaia ? Dacă nu te duci imediat acasă, îţi dau o palmă care se va auzi până la ţărm.

— Nu vei îndrăzni să mă loveşti ! Te spun tatei !

— Sunt sigur că el îmi va mulţumi !

Tracy auzi o plesnitură. Cine fusese pălmuit ? Curiozitatea ei fu imediat satisfăcută.

— Au, m-a durut ! se văită Melissa.

— N-a fost prea tare. Acum, du-te acasă. Vei putea plânge în voie. Ţi-am spus că o lună sunt ocupat cu expediţia. Nu mă interesează nimic altceva, ai înţeles ?

— Promite-mi că mă vei căuta la întoarcere.

— Îl voi întâlni pe tatăl tău la Gove şi el îmi va spune dacă ai fost cuminte.

Melissa izbucni în hohote de râs.

— Ştii foarte bine că sunt cuminte, în afară de cazul când sunt cu tine.

„Ce mincinoasă", îşi spuse Tracy. Cum putea Morgan să aibă încredere într-o prefăcută ? Paşii ei se auziră din ce în ce mai slab, semn că Melissa îl ascultase pe Grant.

Tracy nu reuşi să adoarmă. Gândurile nu-i dădeau pace. Foindu-se neliniştită în pat, tânăra se hotărî să facă o cafea. După ce se îmbrăcă, se îndreptă spre bucătărie. Vasul se legăna uşor şi fata îşi zise că de data aceasta expediţia va fi într-adevăr presărată cu peripeţii.

După ce aprinse reşoul cu gaz, căută cafeaua în dulap şi scoase o ceaşcă. Când turnă băutura, fu surprinsă să audă vocea lui Morgan :

— Toarnă-mi şi mie o ceaşcă.

Tracy tresări speriată, dar îşi ascunse emoţia, punând pe masă o altă ceaşcă.

— Am crezut că dormi, zise ea.

— Mă simt întotdeauna nervos înainte de ieşirea în larg. Nu ştiu de ce nu m-am obişnuit cu ieşirile pe mare.

Fata se gândi că Melissa nu fusese un remediu eficace pentru nervozitatea lui şi se grăbi să-l întrebe :

— De când faci pe căpitanul ? Mă mir că proprietarul atâtor vase de pescuit este nevoit să muncească la bordul unei nave... Nu eşti prins cu treburile firmei ?

— Din când în când simt nevoia să mă întorc pe mare. De ce nu dormi ? Te-ai odihnit atât de bine ?

— Da. M-am trezit complet refăcută.

Tânăra nu îndrăznea să-i spună că auzise conversaţia cu Melissa. Grant bănuia ceva, dar preferă să tacă, privind-o gânditor.

Tracy era fascinată de mâinile lui cu degete noduroase şi-şi imagină că dezmierdările lor ar putea s-o înfioare. Pentru câteva clipe, se lăsă purtată de visare şi respiraţia i se acceleră. Brusc, îşi dădu seama că el remarcase că ea îşi întredeschisese buzele.

Nu ! Era prea periculos. Fata îşi scutură bu-

ciele răvășite și-și îndreptă privirea spre ușă deși nu îndrăznea să se ridice de pe scaun. Grant îi paralizase voința.

Din fericire, el sorbi câteva înghițituri de cafea și fata respiră ușurată.

— Fii atentă cum te porți, o avertiză Grant fixând-o cu privirea. Inima tinerei bătea speriată.

— La ce te referi ? îngăimă Tracy.

— Nu mă face să-mi schimb părerea despre tine.

— Nu te înțeleg.

— Bărbații pot interpreta atitudinea ta ca fiind provocatoare. Dacă nu dorești să fii sărutată, abține-te de a ofta !

— Ai înnebunit ?

Fata îl fulgeră cu privirea pentru a-l ține departe de ea.

Grant nu făcu nici o mișcare, dar continuă să se uite insistent la ea.

— Te-am prevenit pentru binele tău. Nu ești o ușuratică, dar purtarea ta ar da naștere la confuzii regretabile.

Morgan se uită la ceas, se ridică și se îndreptă spre ușă. Era atât de înalt și solid, încât avea impresia că ocupă toată încăperea.

— Voi dormi o oră. Te sfătuiesc să faci la fel. Vom fi destul de zgâlțâiți când vom ridica ancora și nu vom mai avea vreme de odihnă.

— Să nu-mi reproșezi că valurile mari sunt din cauza mea !

— Furtuna se va domoli când vei şti cu adevărat ce doreşti în viaţă. Fii mai hotărâtă !

— Începi să mă scoţi din sărite ! Ştiu foarte bine ce urmăresc în viaţă. În nici un caz nu am pus ochii pe tine !

Tracy se ridică şi, spre surprinderea ei, Grant se întoarse şi se apropie, privind-o cu intensitate.

— Spune-mi căpitane. Căpitane Morgan ! şopti el ameninţător. Dacă nu mă asculţi, vei avea necazuri.

Fata nu găsi nici o replică pe măsură.

Trecură câteva clipe, fără ca el să-şi desprindă privirea de la chipul ei. Fără îndoială că o dorea. Tracy nu mai rezistă ispitei şi-şi încolăci braţele în jurul gâtului lui, sărutându-l pe buze.

Grant îşi înălţă capul, spunându-i pe un ton zeflemitor :

— Mă bucur că ai revenit la sentimente mai bune.

Pur şi simplu îşi bătea joc de ea ! Tracy nu avu puterea de a deschide gura şi-l urmări ieşind din cabină. Pe obrajii fetei lacrimile se scurgeau ca nişte boabe de rouă...

CAPITOLUL III

În zori, vasul ieşi în larg. **Perfidy** părăsi portul şi se îndreaptă spre nord, ieşind din golful Darwin, apoi căpitanul învârti timona spre dreapta pentru a merge de-a lungul coastei. La tribord, soarele împurpurase norii scămoşaţi care păreau nişte păsări uriaşe mânate de vânt.

Marea deveni mai agitată şi vasul se clătina ameninţător, dar căpitanul ştia să-i păstreze echilibrul, conducându-l spre ţinta propusă. Vântul bătea în rafale şi aducea perdele de apă care măturau puntea. Aerul era încărcat de sare şi mirosul de iod alterna cu cel de motorină arsă care venea de pe coşul vasului.

Ocupată cu verificarea aparatelor ştiinţifice, Tracy nu dădea importanţă mişcărilor dezordonate ale navei. Ceilalţi pasageri, cu excepţie lui Grant, erau mahmuri după cheful din ajun şi abia se ţineau pe picioare.

Grant era la timonă şi avea privirea aţintită la orizont, înfruntând marea furioasă. Unul câte unul, membrii echipei îşi făcură apariţia pe punte pentru a se obişnui cu tangajul. În cabi-

ne era mult mai periculos, spaţiul închis accentuându-le greaţa şi durerea de cap.

Vremea proastă dură până seara, când alizeul din sud-est se potoli. Cei mai rezistenţi dintre bărbaţi veniră în bucătărie şi mâncară nişte ouă fierte, apoi se duseră la culcare.

În încăpere nu mai rămăseseră decât Tracy şi Grant aşezaţi faţă-n faţă, atenţi să nu-l lovească pe Brian Roberts, întins pe jos şi gemând din cauza răului de mare.

Tracy mâncă puţin, ştiind că nu trebuie să-şi încarce stomacul pentru a rezista mai bine hulei.

Căpitanul mâncă cu poftă, ca un om care făcuse pe deplin datoria. De când părăsise portul, se purta mai puţin autoritar, lăsându-i pe bărbaţi să depăşească greaţa şi durerea de cap. În afară de faptul că o atenţionase pe Tracy că numai el putea lua hotărâri importante pe vas, fata remarcase că nu făcuse nimănui nici măcar o observaţie.

Pe moment, singura libertate de care se bucurau membrii expediţiei era să se aplece peste balustradă zguduiţi de spasme. Grant nu-i ironiză, deoarece trebuia să petreacă o lună în tovărăşia lor şi spiritul de înţelegere trebuia să domnească pe vas.

— Nu ai rău de mare ? o întrebă el pe Tracy.

— De data asta, nu. Cu doi ani în urmă, am zăcut ca Brian, sub masă !

Tânăra evită privirea lui şi se aplecă observând că Brian avea ochii sticloşi şi maxilarele

încleştate. Era clar că nu era atent la discuţie.

Dick French îşi revenise complet şi acum ţinea timona iar Tom începuse să se mişte pe punte, deşi avea încă paşii şovăitori.

Dacă marinarii arătau mai bine, biologii continuau să geamă neputincioşi. Era inutil să-i pui la muncă până a doua zi. Frumoasa Vivian era întinsă în cuşeta sa, nedorind decât să doarmă puţin. Glen James, întins pe punte, respira cu greutate. Dacă vor reuşi să se odihnească, mâine vor începe pescuitul, îşi spuse Tracy. Cu condiţia ca vântul să scadă în intensitate.

— De ce te tachinează colegii în legătură cu furtuna ?

— Nu eşti convins că numele meu nu are nimic de-a face cu uraganele ? Meteorologii obişnuiesc să dea nume feminine acestor teribile dezlănţuiri ale naturii. În orice caz, nu m-am aşteptat ca Tom să aibă rău de mare.

— N-a vrut să asculte şi s-a îmbătat ! Le-am spus tuturor că previziunile meteo sunt proaste, dar nimeni n-a renunţat să se ducă pe ţărm.

— Nu poţi să le ceri oamenilor să nu se distreze înainte de a petrece o lună pe mare...

— Tom nu este superstiţios, altfel nu s-ar fi îmbarcat ştiind că eşti pe vas.

— Din fericire, eu n-am băut nimic. Brian...

— Roberts ştia că i se va face rău când vasul va ieşi în larg. Am prevăzut că toţi vor suferi de rău de mare şi n-am pus o picătură de alcool în gură. Este bine că furtuna i-a zgâlţâit

puțin. In felul acesta se vor obișnui cu valurile înalte și cu vântul. De fapt, așa s-au cunoscut mai bine și vor forma o echipă unită. Suferința i-a apropiat.

Tracy recunoscu în sinea ei că el are dreptate, deși modul lui de a vedea lucrurile aducea a cinism.

Nici privirile lui insistente nu-i plăceau deloc. De ce o tortura, crezând că este cochetă ? Și că abia aștepta să fie sărutată ?

— Ești dezamăgit că nu zac în cușetă ca Vivian ?

— Nu sunt dezamăgit, ci mă mir că ești atât de rezistentă ! Ai crescut în ochii membrilor expediției. Nimeni nu-ți va contesta poziția de lider.

— Intotdeauna am fost respectată de echipele de cercetători, fără să fiu nevoită să fac acte de bravură sau să dau dovadă de sadism.

— Nu pun la îndoială autoritatea și priceperea ta. Mă întreb numai dacă în viața particulară ești la fel de rece și de calmă ?

— Da, desigur...

De aceea ești singură...

De ce o provoca la orice pas ? Ochii lui o cercetau ca pe un exemplar rar de pește. Ce scop urmărește, vorbindu-i pe un ton batjocoritor ? Avea în vedere să-i zdruncine încrederea în ea însăși ?

Grant se ridică și ieși din bucătărie, fredonând o melodie. Fără să vrea, tânăra recunoscu

că este un bărbat chipeş. Nu era de mirare că ştia să se poarte cu marinarii ; nu poţi ajunge să ai câteva vase de pescuit dacă nu ştii să cântăreşti oamenii cu care lucrezi.

Brian Roberts îşi înteţi valetele. Cu chiu-cu vai, reuşi să se ridice de la podea şi se aşeză pe banchetă.

– Ai spus că Grant este sadic ? Ai fost prea blândă cu el. Anume am plecat în zori pentru că ştia de furtună. Şi-a bătut joc de noi. Auzi, să ne apropie prin suferinţă ! Este un tiran !

Aşadar, Brian auzise toată conversaţia, dar nu putuse să deschidă gura. Chiar şi acum, vorbele îl costau un efort dureros şi abia reuşi să se îndrepte spre cuşetă.

Peste câteva minute, Dick French, schimbat la timonă de căpitan, intră în bucătărie. Tracy îi turnă cafea şi-l întrebă curioasă :

– Se spune că Grant a ridicat ancora pentru a verifica rezistenţa echipajului în timpul furtunii ?

Dick izbucni în râs.

– Nu mă mir ! S-a folosit de furtună pentru a ne pune la punct.

– Am impresia că-l simpatizezi.

– Îl apreciez mult, deşi este mai aspru decât bătrânul Will.

– Parcă este un pirat.

– Zvonurile spun că este în stare de orice pentru a-şi atinge scopul. N-a ajuns proprietarul atâtor vase de pescuit ?

— Nu ți-e frică de el ?

— Este curajos și apreciat de marinari. Will are numai cuvinte de laudă la adresa lui. Nu trebuia să ne îmbătăm și am fi putut înfrunta marea fără nici o problemă. Mâine vom fi în formă și vom putea să ne vedem de treburile noastre.

*
* *

In zori, Tracy îl întâlni pe Grant pe punte. El îi arătă, spre sud, linia întunecată a unor insule.

— Sunt insulele Goulburn. Vom arunca năvodul. Să vedem cum se simt membrii echipei.

Tânăra era prima care se sculase și consideră că trebuie să-și apere colegii.

— Nu putem aștepta încă o oră ? Să luăm mai întâi micul dejun.

— Ești întotdeauna la fel de morocănoasă când te trezești ?

— Nu, dar ceilalți nu s-au trezit încă. Vrei să-i trag de picioare pentru a începe pescuitul ?

— Bine, bine, lasă-i să se mai odihnească un pic. Vor avea mult de lucru astăzi. Ai dreptate, este prea devreme.

Fata se înroși, observând privirile insistente ale căpitanului fixate pe pieptul ei. Tracy nu purta decât un bikini și o bluză, iar Grant, părea interesat de sânii ei rotunzi și tari.

Întorcându-i spatele, tânăra se îndreptă spre bucătărie, iritată de discuția cu Grant, sub pretextul de a-și pregăti o cafea. Ce talent avea căpitanul să o enerveze de dimineață !

Peste câteva minute, în încăpere își făcu apariția Dick French.

— Îmi dai și mie o ceașcă ? o rugă el, fără s-o salute. Șefa echipei de cercetare își descărcă nervii pe el :

— N-ai decât să-ți faci singur cafea. Ești destul de mare, nu ?

Tracy se întoarse pe punte și se sprijini de balustradă contemplând marea care începuse să fie luminată de razele soarelui. După zece minute, își regăsi calmul și reveni în bucătărie.

— Îmi pare rău că am refuzat să-ți fac o ceașcă de cafea. Nu știu ce m-a apucat.

— Se întâmplă oricui, spuse Dick, împăciuitor. Bea puțin.

Tracy surâse și luă ceașca, sorbind o înghițitură din băutura fierbinte.

— Astăzi vom pescui.

— Mă bucur că vom trece la treabă, zise Dick. Abia aștept să mă dezmorțesc.

Ceilalți membri ai expediției veniră unul câte unul în încăpere, cu fețele încă umflate de somn. Conversația se învârtea în jurul vremii, dar toți își manifestară dorința să lucreze.

Grant îl chemă pe punte și-l informă care este programul zilei.

— De obicei aruncăm năvodul în timpul nopţii. Astăzi, vom pescui imediat, pentru a vă familiariza cu ceea ce aveţi de făcut de-a lungul expediţiei. După ce veţi şti foarte bine care este rolul vostru în echipă, ne vom îndrepta spre est. Peste câteva zile vom ajunge în preajma insulelor Wessel.

Năvodul fu desfăşurat de toţi bărbaţii şi aruncat în mare. Plasa avea cinci sute de metri şi ochiuri de cincisprezece centimetri, împiedicând rechinii să scape, o dată ce au pătruns în năvod. Capătul năvodului era fixat de scripetele de la pupa şi Grant manevră nava descriind un arc de cerc. După câteva ore, marinarii acţionară motorul care trăgea năvodul şi în curând puntea se umplu de peşte. Tracy, Vivian şi Brian scoteau peştii din ochiurile plasei, îi măsurau, îi marcau, apoi îi aruncau în apă.

Glen James, care participa pentru prima dată la expediţie, fu însărcinat cu notarea măsurătorilor comunicate de colegii săi.

Tracy simţi că-i creşte inima de bucurie când în năvod fu zărit primul rechin. Era lung de un metru şi avea culoarea neagră. Tot echipajul scoase strigăte de satisfacţie.

Tânăra ştia că sosise momentul cel mai plăcut al muncii sale. Cu mult sânge rece, prinse fălcile rechinului care se zbătea şi-l scoase din plasă, apoi îl puse pe scândura care servea drept etalon de măsurători. Vivian îşi încolăci

brațele în jurul rechinului, iar Brian ținea în mână un ciocan cu cap de lemn pentru a interveni în caz de pericol.

Toată dimineața, biologii avură de lucru și, încetul cu încetul, fiecare membru se obișnui cu stilul de muncă în echipă.

Spre prânz, Morgan se declară satisfăcut de priceperea marinarilor și a echipei de cercetători, oprind pescuitul. Tracy știa că are în subordine oameni destoinici și care se pot descurca în orice condiții.

După ce puntea fu spălată, Dick French îndreptă vasul spre est. Marinarii aruncară un fir de nylon care avea trei sute de cârlige cu momeală dar, spre dezamăgirea lui Tracy, nici un rechin nu fu prins.

– Vom pescui mai bine noaptea, îi spuse Grant privind firul care era scos din apă.

Tracy nu rosti nici o vorbă, fiind sigură că pescuitul cu năvodul are întotdeauna șanse mai mari de reușită.

Brian și Glen luară probe de apă, măsurând salinitatea și temperatura mării. Vivian era la pupa, gata să intervină dacă se agață vreun rechin de firul de nylon.

Tracy recunoscu în sinea ei că tânăra roșcată era foarte pricepută : calmă și sigură pe ea, Vivian fusese eficientă, risipind zvonurile calomnioase la adresa ei.

Grant o admira în tăcere. Corpul Vivianei era mlădios și costumul de baie nu făcea decât să

atragă privirile bărbaţilor. Atitudinea lui Morgan era îndreptăţită, dar Tracy simţi o oarecare amărăciune la gândul că nu este la fel de frumoasă ca Vivian. Ce păcat că nu era mai înaltă !

Tracy se duse la cabină şi-şi scoase şorţul şi cizmele de cauciuc, punându-şi un tricou şi pantaloni scurţi. Observase că nu se poate concentra când Grant îşi aţintea privirile asupra trupului ei.

Fata nu putea să uite sărutările lui care o tulburaseră mai mult decât îşi închipuise. Oricum, nu trebuia să dea prea mare importanţă acestor îmbrăţişări nevinovate.

Revenind pe punte, ea se apropie de căpitan.

— Cum s-a descurcat Vivian ? o întrebă el.

Tracy tresări, dar îşi stăpâni emoţia, răspunzând fără nici o ezitare :

— Minunat ! Este o adevărată surpriză. Nu-mi vine să cred că este atât de iscusită.

Morgan se abţinu de la orice remarcă, continuând să admire formele armonioase ale Vivianei.

— De ce nu-i spui să-şi pună şorţul de cauciuc ? Dacă nu este atentă, va risca să se accidenteze. Pielea ei este foarte sensibilă.

Tracy ştia din expediţiile anterioare că şorţul de cauciuc o protejează împotriva tăieturilor şi zgârieturilor inevitabile când trebuie să scoată rechinii din ochiurile năvodului. În orice caz, Vivian nu părea speriată de eventualele cicatrice.

— N-are decât să lucreze cum vrea... afirma Tracy.

— Fireşte că poate să se descurce şi fără şorţ, dar ar fi păcat să o văd sângerând.

— Oricine pescuieşte are răni pe trup. Şorţul asigură o oarecare protecţie, dar este incomod. Se pare că Vivian nu suportă cauciucul. La noapte, pe răcoare, sunt sigură că se va îmbrăca mai gros.

Tânăra se retrase în cabină pentru a se odihni câteva ore înainte de pescuitul nocturn.

Vivian veni peste câteva minute şi Tracy constată că frumoasa roşcată nu avea nici o zgârietură. Cel mai bine era să nu-i spună nimic, lăsându-l pe Morgan să discute cu ea.

— Mă voi spăla pe dinţi şi mă urc în cuşetă, zise Vivian, desfăcându-şi părul care i se revărsă pe umerii goi. Eşti şefa mea. Te rog să intri prima la baie.

Tracy surâse şi respinse propunerea colegei sale.

— Nu pot abuza de faptul că sunt şefa echipei de cercetare. Tu ai trudit mai mult decât toţi.

Vivian îi întoarse zâmbetul şi spuse înainte de a deschide uşa de la baie :

— Fii atentă cum te porţi cu căpitanul. Este un bărbat seducător. Stai cât mai departe de el !

— Mulţumesc pentru sfat.

Tracy rămase pe gânduri. Vorbele colegei sale o tulburaseră. Locuind în acelaşi oraş cu

Grant, frumoasa roşcată ştia pesemne numeroase amănunte în legătură cu viaţa lui. Din păcate, în timpul pescuitului nocturn, nu avu ocazia să rămână singură cu Vivian pentru a-i cere explicaţii. Năvodul era plin de rechini, de toni şi macrouri.

Grant Morgan se grăbi s-o ajute pe Tracy, scoţând peştii din ochiurile plasei.

Spre miezul nopţii, marinarii capturară un rechin-ciocan care se zbătea furios pe puntea navei. Căpitanul îl prinse cu mâinile, dar fu lovit de coada puternică a teribilului animal. Tracy reuşi să fixeze rechinul în verigile de fier care erau ataşate de scândura pentru măsurători.

— Ce forţă are ! exclamă Grant. Aproape că mi-a rupt piciorul.

Fata văzu sângele care se scurgea din coapsa lui.

— Oh ! Sângerezi ! Trebuie să fii pansat.

— N-am nimic, este o simplă zgârietură. Grăbeşte-te şi termină mai întâi cu măsurătoarea.

Tracy se supuse ordinului şi în curând, rechinul fu aruncat în apa caldă a mării Arafura.

Împotriva protestelor lui Grant, Tracy îl sfătui să se odihnească.

— Continuaţi fără mine, le spuse el marinarilor. Nu mai aveţi decât să ridicaţi năvodul pe puntea vasului. Mă duc să-mi spăl rana. Nu este nimic grav.

Tracy se întrebă de ce intervenise căpitanul fără să aibă șorțul de protecție. În ajun, el o certase că Vivian nu se protejase contra loviturilor date de rechini și iată că acum el nu respectase măsurile elementare de protecție.

— Căpitane, zise Tracy, mă simt vinovată că te-ai rănit. Te voi îngriji eu.

Grant protestă, dar echipajul îl rugă s-o asculte.

— Să mergem în cabină, murmură Morgan în silă.

Fata îl urmă, dar Morgan n-o lăsă să se apropie de el, luă un prosop ud și își șterse rana.

— Te rog să-mi dai sticluța cu dezinfectant. Este pe etajeră.

Tânăra găsi sticla cu rivanol și i-o întinse. Grant își turnă câteva picături pe tăietură, fără să scoată nici un cuvânt.

După ce-și puse o compresă pe rană, se pansă și făcu un nod strâns.

— Peste două zile nu se va mai vedea nici o urmă, zise el pentru a o liniști pe Tracy.

Tânăra știa foarte bine că infecțiile puteau fi foarte periculoase, mai ales în umiditatea tropicală. Microbii care se găseau în apa sărată erau foarte periculoși.

— Nu voi mai admite să lucrezi fără șorț și cizme ! declară Tracy pe un ton hotărât.

Grant zâmbi malițios, iar fata fu cuprinsă de îndoieli.

— Ai vrut să fii rănit ?

— Ce idee ciudată !

— Nu mă păcăleşti pe mine ! îl ameninţo Tracy trântind uşa cabinei în urma ei.

Grant se lăsase cu bună-ştiinţă lovit de rechin pentru a-i arăta ce primejdie îl paşte pe cel care nu lucrează cu şorţ şi cizme.

Pe punte, echipajul se lupta cu un enorm rechin-leopard, cu pete negre pe spate. Dupć zece minute, cei trei bărbaţi reuşiră să-l măsoare şi să-l arunce înapoi în mare.

Pescuitul nu se sfârşi decât în zori, când soarele îşi făcu apariţia la orizont. După ce-şi aranjă uneltele, echipa spălă puntea şi bărbaţii se culoară imediat, frânţi de oboseală.

Tracy se spălă şi se băgă în pat, gândindu-se la tonul ironic cu care o tratase Grant. Ce tactică subtilă folosise pentru a o face să adopte o poziţie autoritară în respectarea normelor de securitate a muncii. Era enervant să recunoască acest lucru. Morgan o călca pe nervi.

CAPITOLUL IV

Zilele următoare fură extrem de obositoare pentru Tracy. Marea era calmă şi pescuitul excelent. Profitară de vremea bună şi lucrară cu îndârjire.

Nava plutea de-a lungul coastei de nord a Australiei, îndreptându-se spre est. Pescuitul se făcea ziua cu firul de nylon, iar noaptea cu năvodul. Echipajul dormea pe sponci, dar nimeni nu avea nici o obiecţie.

Intr-o dimineaţă, pe când se ducea la culcare, Tracy admiră stâncile ameninţătoare din stramtoarea Gugari Rip. Formele lor ciudate îi dădeau fiori reci pe şira spinării. Cu coatele sprijinite de balustradă, fata era impresionată de frumuseţea peisajului.

Grant se apropie şi spuse :

— Este un act de bravură ca navele să treacă prin aceste locuri.

Tracy îşi întoarse capul, observând atenţia concentrată pe chipul căpitanului. Lui Grant i plăceau aventura şi primejdia.

— Este prima dată când treci prin această strâmtoare ? îl întrebă ea.

Morgan izbucni în râs.

— Crezi că părul meu alb se datorează şederii pe uscat ? Fii liniştită, vom ocoli stâncile, alegând un alt traseu.

— Vasele de pescuit creveţi reuşesc să se strecoare mai uşor printre stânci ?

— Uneori da, alteori nu. Este un risc foarte mare.

— De ce pot trece pe aici vase mai mari decât al nostru ?

— Au motoare mai puternice. Trebuie să profităm de maree şi de vânturile favorabile care să ne împingă cu rapiditate printre pereţii stâncoşi.

Dick French viră timona spre sud-est, ocolind strâmtoarea, îndreptând vasul către insula Guluwuru.

— Vom ocoli insulele Cunningham şi vom ajunge la Gove, zise Morgan. Echipajul este epuizat. Când vom găsi o mare mai calmă, vom putea continua pescuitul.

— Membrii echipei sunt extenuaţi. Acum trebuie să ne refacem puterile, spuse Tracy.

— Pescuitul este extrem de obositor, dar mă declar mulţumit de munca echipei.

Complimentul neaşteptat o mişcă pe Tracy, care rămase câteva clipe pe gânduri, neştiind ce să spună ; se simţea jenată de privirea sfredelitoare şi de zâmbetul lui ironic.

— Nu face pe mirata ! continuă el, rupând tăcerea. Bărbaţii nu ţi-au făcut niciodată complimente ?

— Ba da, dar nu m-am așteptat să fii atât de amabil.

— Nu știu ce părere ai despre mine, dar sunt sigur că ești o persoană dotată cu mult spirit de observație.

Ochii lui aveau o lucire șăgalnică, astfel că tânăra bănui că el o ia peste picior.

Trupul lui bronzat și solid îi făcea o impresie copleșitoare și Grant știa foarte bine că are un oarecare ascendent față de ea. Tracy murea de dorința de a-l mângâia... În loc s-o dezmierde, Morgan își bătea joc de ea, mulțumindu-se să savureze efectul devastator pe care-l avea seducția lui înnăscută !

— Într-una din zilele următoare, va trebui să clarificăm relația dintre noi... zise el cu o voce blândă, abia perceptibilă din cauza motorului și a valurilor care se spărgeau de coca navei.

Remarca batjocoritoare o scoase din sărite pe Tracy care nu putea să se lase umilită de un cuceritor fără scrupule. De ce să-i lase impresia că fusese subjugată de farmecele lui irezistibile ? Trebuia să-i pună la punct fără întârziere.

— Căpitane, cred că e mai bine să lămurim lucrurile chiar acum !

Sfidarea fetei îl amuză pe Grant care zâmbi malițios.

— Ești de acord ?

— Cu ce ? Te rog să fii mai explicit.

— Nimic, domnișoară Beaumont, nu mă refer la nimic.

— În cazul acesta, suntem pe punctul de a cădea de acord : orice femeie are dreptul să fie independentă. Nu te priveşte viaţa mea particulară.

— Foarte bine... foarte bine, comentă el pe un ton distant.

Tracy îi întoarse spatele, îndreptându-se spre pupa, pentru a supraveghea pescuitul cu firul de nylon. Marea o liniştea şi-i dădea senzaţia de libertate.

Vasul se îndrepta spre sud. Trecu de insulele Wessel şi ajunse în dreptul capului Wilberforce Căpitanul stătea la timonă, nerăbdător să oprească nava într-un loc mai liniştit.

Spre inserat, „Perfidy" aruncă ancora în apele limpezi ale unui golf mărginit de o barieră de corali.

— Peste două ore vom lua cina pe uscat. Vom face un grătar, îi anunţă Morgan pe membrii expediţiei.

Barca pneumatică fu încărcată cu alimente şi în câteva minute, echipajul coborî pe ţărm în căutarea vreascurilor pentru foc. Deşi Tracy era de serviciu la bucătărie, toţi îi dădură o mână de ajutor pentru a prepara cât mai repede masa de seară.

Morgan se declară mulţumit de hărnicia cercetătorilor şi se oferi să stea de pază în timp ce aceştia se vor scălda în apa caldă a golfului.

Tracy şi colegii ei se aruncară în apa de culoarea smaraldului, înotând printre bancurile de peşti tropicali.

Momentele de relaxare erau savurate de cei care munciseră din greu în ultimele zile. Tracy înota pe spate, uitându-se la nava care se legăna uşor. Morgan privea atent, să observe aripioarele rechinilor, părând un pirat încercat. Îi lipseau numai sabia şi inelul în ureche pentru a fi confundat cu un corsar adevărat.

Fata se răsuci şi înotă sub apă. Razele soarelui care apunea aveau reflexe roşiatice şi aurii. Un peşte dungat trecu prin faţa ei.

Când se ridică la suprafaţă, constată că era singură în apă ; colegii ei erau pe ţărm. Neliniştită, se uită spre vas. Grant era gata să plonjeze. Trupul lui bronzat părea o statuie antică. Peste câteva clipe, el ajunse lângă Tracy, despicând apa cu mişcări energice.

Mâinile lui îi cuprinseră talia şi o ridicară din apă, surâzând ca un adolescent.

— Domnişoară, este periculos să înoţi singură. Eşti o momeală prea ispititoare pentru rechini.

— De ce n-ai rămas pe navă ? Cine ne păzeşte de rechini ?

— M-am gândit că este mai bine să te păzesc în apă.

— Nu am nevoie de ajutorul tău. Ştiu să înot !

Tânăra se zbătu, căutând să scape din îmbrăţişare fără să reuşească să se îndepărte-

ze. El râdea amuzat, bătând apa cu picioarele. Până la urmă, Tracy se smulse din brațele lui și înotă spre mal.

— De ce ai încălcat regulamentul ? Nimeni nu se poate scălda fără să fie supravegheat. Credeam că ești mai înțelept, căpitane !

— Să ieșim repede pe mal. Mor de foame. Totul este gata pentru cină, nu-i așa ? o întrebă el, prinzând-o de picior.

— Dacă nu-mi dai drumul, vom mânca numai alge !

Grant n-o ascultă și începu să-i mângâie gamba. Tracy făcu o mișcare bruscă și începu să țipe de durere din cauza unui cârcel.

Morgan îi făcu repede masaj, ajutând-o să înoate pe spate.

După un minut, durerea încetă și Tracy se îndreptă spre țărm. El o prinse imediat și o obligă să stea pe spate.

— Lasă-mă să te ajut. Nu face nici o mișcare. Te duc eu la mal. În ciuda protestelor ei, Morgan înotă viguros și ajunse repede la țărm.

Tracy făcu câțiva pași șchiopătând și Grant o susținu de talie.

— Lasă-mă, pot să merg și singură !

Din păcate, fata se împiedică și fu nevoită să se sprijine de el. Ceilalți membri ai expediției se interesară ce pățise.

— Nu-i nimic, îi liniști Morgan, este numai un cârcel. Nu trebuia să înoate înainte de cină !

Fata se apropie de foc.

— Este adevărat că mi s-a făcut foame ! recunoscu ea.

— Şi noi avem o foame de lup, declară Dick French. Dacă nu te simţi bine, pregătesc eu masa.

— Nu, mulţumesc, mă ocup eu de cină.

Cartofii erau puşi la copt în jar, iar carnea trebuia pusă pe grătar. Salata din frigider se dezgheţase şi Tracy nu mai trebuia decât să pregătească sosul.

Peste o oră, membrii expediţiei stăteau întinşi pe nisip, cu o sticlă de bere în mână, felicitând-o pe bucătăreasa de serviciu, care strânsese farfuriile şi pusese resturile pe foc. Cerul era senin şi stelele străluceau deasupra lor. Cel mai puternic lumina Steaua Sudului.

— Ce locuri minunate ! exclamă Glen James. Mai că-mi vine să rămân aici până vă întoarceţi voi din expediţie.

— Capriciul tău este de înţeles, comentă Grant. Nu ştim cum te vei descurca singur cu crocodilii ! Va trebui să alergi repede ca să scapi de ei.

— Îţi baţi joc de mine. N-am văzut nici unul pe aici !

— Dacă vei dormi pe plajă, vei avea surpriza neplăcută să-i întâlneşti.

— Grant are dreptate, remarcă Dick French. De când au fost declaraţi ocrotiţi de lege, în anul 1971, crocodilii s-au înmulţit într-un ritm alarmant. N-aş putea dormi nici o noapte pe plajele din nordul ţării.

— Totuşi, adăugă Glen, nu cred că există atâţia crocodili. Am fost convins că sunt ocrotiţi tocmai pentru că sunt pe cale de dispariţie.

— Datele pe care le avem dovedesc înmulţirea lor neaşteptată. La o emisiune de televiziune au fost anunţaţi treizeci de mii de crocodili în această regiune. Să mă ierte cercetătorii aici prezenţi, dar trebuie să dublăm această cifră pentru a ne apropia de adevăr ! Şaizeci de mii de exemplare înseamnă o cantitate enormă.

Glen James îi puse alte întrebări referitoare la reptilele primejdioase şi Grant dădu dovadă că posedă multe cunoştinţe legate de viaţa crocodililor.

— Sunt periculoşi ? Aborigenii nu sunt înspăimântaţi de existenţa lor.

— Aborigenii ştiu să se folosească de ei şi chiar le consideră animale sacre. La Gove, tribul Gumatj le dedică un cult. Dacă vom avea timp, vă voi arăta crocodilul împăiat şi păstrat în coliba şefului de trib. Este un simbol religios.

Membrii expediţiei îl rugară să le dea mai multe amănunte.

— În anul 1979, un turist a fost devorat de crocodili pe când pescuia sub apă, în apropiere de Rainbow Cliff. Pentru indigeni, crocodilul este o zeitate şi nu-l vânează. Crocodilul care l-a mâncat pe turist a fost împăiat şi şeful de trib este foarte mândru că posedă acest trofeu.

— Ce măsuri a luat guvernul ?

— Nici una, deoarece consideră că nu este bine să intervină în treburile aborigenilor.

Grant se ridică şi o ajută pe Tracy să se deplaseze.

— Să facem o plimbare pentru a-ţi dezmorţi piciorul.

Invitaţia lui era atât de politicoasă încât fata nu protestă. Noaptea era minunată. Plaja era luminată de razele lunii.

— Nu te speria, nu vom întâlni crocodili, deoarece luna este strălucitoare. Să ne ferim, totuşi, să ne aventurăm în tufişuri. Se poate să întâlnim o femelă cu puii ei.

— Mi-e mai frică de tine decât de crocodili.

— Eşti nerecunoscătoare cu salvatorul tău ! o mustră Grant. Nu merit nimic pentru că te-am ajutat ?

— Ba da... eu cred...

— Cel puţin eşti sinceră ! remarcă el surâzând.

Cei doi se plimbară pe plajă, ţinându-se de mână, ca şi cum ar fi fost doi îndrăgostiţi. Nu mai era nici o neînţelegere între ei, ci doar plăcerea împărtăşită de a se bucura de noaptea încântătoare, de lună şi de mare, de nisipul călduţ şi de farmecul straniu al singurătăţii...

— Te mai doare muşchiul de la picior ?

— Nu, absolut deloc. Nici acum nu ştiu din ce cauză mi s-a pus cârcelul.

— Nu e nici o mirare. In mare trebuie să faci alte mişcări decât pe uscat. După câteva zile petrecute pe vas, contactul cu apa a fost un şoc brutal pentru muşchi.

În faţa lor se ridicau stâncile cenuşii ale coastei. Tracy se întreba de ce se simte în siguranţă alături de Grant. Senzaţia aceasta ciudată îi dădu un fior pe şira spinării, deşi el nu mai avea atitudinea ameninţătoare de pe navă. Dimpotrivă, acum era tandru şi gânditor. Brusc, ea avu dorinţa de a fi îmbrăţişată şi sărutată.

Ca şi cum i-ar fi ghicit gândurile, Grant îşi petrecu mâinile în jurul taliei ei şi fata se lăsă condusă spre focul care scânteia în depărtare.

La câţiva metri de locul unde se aflau membrii expediţiei, Morgan îşi retrase braţul. Tracy suspină uşor, regretând căldura trupului lui.

Sosise ora reîntoarcerii pe navă. Barca pneumatică fu imediat pusă pe apă şi în curând echipajul urca la bordul navei.

Chiar dacă plimbarea lui Tracy însoţită de Grant fusese remarcată de toţi, nimeni nu făcu nici un comentariu.

A doua zi dimineaţa, în timp ce ceilalţi se scăldau în apa cristalină, Vivian se apropie de Tracy care abia se ivise pe punte, spunându-i :

— Nu-mi place jocul tău ! Grant îţi va zdrobi inima.

Tracy tresări. Somnoroasă și iritată de vorbele Vivianei, fata nu știa de ce este avertizată. Fusese atât de fericită în ajun, și nu înțelegea de ce trebuia să dea socoteală unei posibile rivale. Momentele de plăcere fuseseră o recompensă binefăcătoare după munca încordată din ultimele zile. Cu ce drept o certase Vivian ?

— Nu-mi dau seama ce urmărești.

— Nu te preface că nu știi la ce mă refer !

Vivian rămase de veghe pe navă și se uita atentă la apa liniștită, gata să-i prevină pe înotători dacă se vedea vreun rechin.

Tracy simți că tonul cu care-i vorbise Vivian era sincer.

— Vreau să-ți mărturisesc că nu vreau să mă amestec în viața ta personală, suspină Vivian, dar nu pot sta deoparte fără să te previn să te ferești de Grant.

Tracy îi zâmbi și Vivian continuă :

— Te rog să mă asculți cu atenție. Nu te încrede în căpitan. Știu multe despre el. Ești prea naivă și el are o faimă de seducător fără scrupule. Vei suferi cumplit, draga mea.

— Nu-i voi da ocazia să profite de slăbiciunea mea, o asigură Tracy. Nu mă interesează persoana lui.

Fata se înroși în obraji, deoarece nu era obișnuită să mintă. Abia aștepta să se regăsească singură cu Grant, dorind să retrăiască momentele plăcute din seara trecută.

Vivian simţi imediat că Tracy este sub vraja lui Grant şi zise, clătinând din cap :

— De ce nu ai încredere în mine ? Aminteşte-ţi că expediţia noastră este foarte importantă. Pe navă, alcătuim o lume aparte în care sentimentele sunt puse la încercare. Ştii foarte bine că la întoarcere, romantismul nopţilor tropicale se va risipi imediat.

Tracy scruta apa, căutând să surprindă înotătoarele rechinilor.

— Ai văzut cum s-a purtat Grant cu Melissa. În ciuda aerului de fetiţă răsfăţată, este la fel de şireată ca un rechin şi totuşi Morgan a tratat-o destul de dur.

— Nu mă îndoiesc de intenţiile Melissei, dar mie nu mi-e teamă de căpitan, deoarece nu vreau să-l cuceresc.

— Crezi că sunt la fel de naivă ca tine ? Se vede că nu ai obiceiul să minţi. Pe mine nu mă poţi păcăli... În sfârşit, viaţa ta personală nu priveşte pe nimeni, te priveşte numai pe tine... Îţi doresc succes !

Tracy îşi spuse că va avea, într-adevăr, nevoie de mult noroc pentru a-l cuceri pe Grant. Oftând, se îndreptă spre bucătărie pentru a-şi lua micul dejun, lăsând-o pe Vivian să-i vegheze pe înotători.

Aceştia năvăliră în încăpere, câteva minute mai târziu, cerând în gura mare să li se servească masa, împiedicând-o pe Tracy să se gândească la vorbele Vivianei.

Pescuitul reîncepu după-amiaza, în timp ce vasul trecu de capul Wilberforce străbătând golful Melville. Echipajul avu mult de lucru, lansând firul de nylon, apoi ridicându-l pe punte, luptându-se cu rechinii furioşi. Marinarii trebuiau să se ferească de loviturile periculoase date cu coada şi de fălcile necruţătoare care căutau să muşte tot ce mişca. Cercetătorii măsurau rechinii şi-i marcau, apoi îi aruncau înapoi în apă. Munca devenise o obişnuinţă : spălarea punţii, derularea firului de nylon, lupta cu rechinii. Soarele era arzător, iar mirosul de iod persistent...

Noaptea, marinarii aruncau năvodul şi rechinii prinşi se înmulţiră, astfel că somnul deveni din nou o ocazie rară...

Din fericire, peste două zile, nava intră în portul Gove.

— Vom sta câteva zile la ţărm ! îi anunţă Grant pe membrii expediţiei. Să nu depăşiţi măsura, altfel veţi avea de-a face cu mine.

Brian Roberts îşi privi căpitanul şi-şi feri apoi privirea, simţindu-se vizat de vorbele lui.

Tracy rămase ultima pe vas. Morgan îi spuse pe un ton amabil :

— Aş vrea să ne ocupăm imediat de aprovizionarea cu păcură. Vom lua un taxi până la

Nhulunbuy. Acolo vom găsi magazine specializate în momeli. Ce trebuie să mai cumpărăm ?

— Câteva fire de nylon, cu cârlige. Am pierdut deja unul. În oraş vom putea găsi şi alimente proaspete.

În port se vindeau tot felul de unelte de pescuit, dar alimentele şi uneltele se găseau la Nhulunbuy, singura localitate din peninsula Gove. Aflată în nordul ţării, regiunea era slab populată şi trăia mai ales din bogăţiile subsolului, intens exploatate.

Ţinutul Arnhem era locuit de aborigeni din cele mai vechi timpuri. Coloniştii sosiţi în secolul trecut nu se stabiliseră pe aceste meleaguri neospitaliere care purtau numele unui aviator ucis în al doilea război mondial.

Golful Melville era renumit pentru apele sale adânci, iar portul Darwin se dezvoltase în ultimii ani datorită exportului de bauxită. Oraşelul Nhulunbuy era centrul comercial şi administrativ al peninsulei Gove.

Membrii expediţiei coborâră în port, bucuroşi că vor avea ocazia să se distreze după munca istovitoare de pe vas.

Brian Roberts şi Tom opriră un camion şi şoferul îi transportă până în oraş. Ceilalţi luară un taxi pentru a ajunge cât mai departe de portul care semăna cu atâtea altele de pe ţărmul mării.

Tracy rămase singură pe navă. Grant era pe chei, căutând să rezolve problema aprovizionării

cu combustibil. Fota își puse pantaloni scurți de culoare verde și o bluză albă, așteptând întoarcerea căpitanului.

Pașii lui se făcură auziți de pasarelă.

— Am rezolvat totul. Ce program ți-ai făcut ? o întrebă el surâzând.

— Am de gând să vizitez orașul.

— Cunosc un restaurant care are un bucătar foarte bun. Vrei să luăm masa împreună ? Am ceva treabă în această după-amiază, dar voi fi liber diseară.

Tracy dorea din tot sufletul să-și petreacă seara cu el, dar teama de a fi văzută alături de căpitan o făcu să aibă ezitări. Vivian o avertizase să fie prudentă.

— Nu-i nevoie să renunți la întâlnirile de afaceri.

— Mă mir că nu te bucuri de zilele libere.

— Nu știu ce să-ți spun. Nu este bine ca membrii expediției să ne vadă împreună. Îți dai seama ce bârfe se vor naște pe seama noastră ?

El izbucni într-un râs sonor.

— Cum vrei... Argumentele tale sunt destul de convingătoare. Îți doresc distracție plăcută. Marți, în zori, vom ridica ancora.

Morgan se duse în cabina lui, fără să dea importanță suspinului de regret pe care-l scosese Tracy.

Ajunsă la Nhulunbuy, tânăra constată că localitatea era mică şi că este imposibil să nu-l întâlnească pe Grant.

Prima dată se ciocni de el într-un magazin care vindea produse artizanale ale tribului Yirrkala, apoi îl zări într-un bar unde sorbea un suc de fructe rece. În faţa lui se afla un omuleţ în costum de pânză albă. Pe străzile oraşului îl mai întâlni de trei ori, dar Grant se prefăcea că nu o cunoaşte, respectându-i dorinţa de a vizita singură localitatea.

Tracy se entuziasmă de pitorescul străzilor şi al clădirilor. Dacă n-ar fi fost mâhnită de ironiile lui Grant, după-amiaza ar fi însemnat, cu adevărat, un moment de destindere.

Spre miezul nopţii, când se întoarse pe vas, îi întâlni pe Brian şi pe Vivian care o aşteptau nerăbdători.

— Schimbă-te repede. Mergem să petrecem !

— Am impresia că petrecerea a început deja replică Tracy. N-am chef de...

— Nu fi aşa de ursuză. Profită de aceste clipe, zise Dick.

— Aşa e, interveni Vivian. Nu poţi rămâne singură pe navă. Ai cumva o întâlnire cu cineva ?

— Nu.

Tracy dorea să se odihnească, dar gândul că va fi singura persoană care se culcă aşa de devreme o făcu să se răzgândească.

— În cinci minute sunt gata !

Deşi tânăra zâmbi, inima îi era copleşită de tristeţe. Singurul mod de a uita că este posomorâtă era să se alăture veseliei generale.

Poate că petrecerea îi va prilejui câteva clipe de destindere.

CAPITOLUL V

O petrecere ? Puţin zis, mai degrabă un carnaval ! O asemenea dezlănţuire de veselie nu avea egal decât cu petrecerile organizate la universitate, când studenţii cutreierau străzile cântând şi glumind până în zori.

La Nhulunbuy, tradiţia era respectată cu stricteţe. Petrecerea cuprinsese întreaga aşezare. Pe mesele din curţile caselor farfuriile erau pline cu fructe de mare, în timp ce muzica răsuna până departe. Dansatorii păreau neobosiţi, iar cei care se ameţiseră deja, discutau cu aprindere cu vecinii lor.

Locuitorii intrau şi ieşeau din case, vizitându-şi rudele şi prietenii. Băutura curgea în valuri. Tracy şi colegii ei erau primiţi pretutindeni cu braţele deschise. Erau invitaţi să mănânce şi să bea cu toţi participanţii la sărbătoare. Gazdele vegheau ca paharele să nu rămână niciodată goale, iar oaspeţii se grăbeau să ciocnească unii cu alţii.

Intrând în cea de-a patra casă, Tracy avu impresia că era urmărită de un admirator. După

cite două case, fu sigură că un bărbat îi dă târcoale. Acesta era brunet și destul de chipeș. De altfel, el se apropie de Tracy și se prezentă :

— Numele meu este Ted Mallamby. Pot să te însoțesc ?

Zâmbetul cald și deschis o îmbie pe fată și acceptă curtea discretă care, în fond, o măgulea.

Alt bărbat i se adresă tinerei pe un ton tranșant :

— Mă numesc Rick. Vrei să te măriți cu mine ?

Ted se opuse agresivității noului admirator.

— Caută-ți altă parteneră, Rick. Dacă Tracy se va mărita, alesul voi fi eu !

— Nu vă mai certați de pomană, băieți. Mai întâi este bine să mă întrebați pe mine dacă doresc să mă mărit ! exclamă Tracy, amuzată de discuția lor.

Cei doi izbucniră în hohote de râs și începură să se laude pentru a câștiga bunăvoința fetei. Unul dintre ei declară că are trei vapoare, iar celălalt susținu că are patru. Rick zise că are o mină de diamante, iar Ted afirmă că posedă două. Rick adăugă o insulă de corali și Ted îi promise viitoarei mirese o călătorie în jurul lumii.

Tânăra se arătă interesată de propunerile lor, fără să-și exprime preferința pentru vreunul dintre ei, știind că atâta timp cât o vor însoți, nu i se va întâmpla nimic, gelozia fiind cel mai

bun apărător al el. Glumele şi ironiile lor nu făceau decât să-l declanşeze râsul.

În casa următoare, invitaţii dansau cu entuziasm. Tracy se alătură celor care tropăiau în curte, ferindu-se de îmbrăţişările lui Rick care devenise din ce în ce mai îndrăzneţ.

Fetei i se făcu rău de atâtea pahare băute. Deşi mâncarea era abundentă şi apetisantă, tânăra nu prea gusta din farfuriile de pe mese. Capul i se învârti şi Tracy se prăbuşi în braţele lui Ted.

— Îmi pare rău, dar am avut o ameţeală. Trebuie să mă odihnesc puţin, zise ea.

— Ai dreptate. În primul rând, vei mânca.

Ted o conduse în casă şi o ajută să se aşeze într-un fotoliu. Masa din salon era încărcată cu bunătăţi.

— Îţi aduc imediat o farfurie.

— Mulţumesc.

Lumina blândă revărsată de lămpile de pe pereţi, şi liniştea o ajutară pe tânără să-şi recapete puterile. Capul o durea îngrozitor şi stomacul o deranja.

Ted şi Rick se întoarseră ţinând în mâini farfurii cu stridii, creveţi, sandvişuri cu unt şi fructe tropicale.

Ted o sfătui să mănânce în linişte şi se retrase, luându-l cu el pe Rick.

Tracy închise ochii câteva momente, apoi ascultă de povaţa lui Ted şi gustă din fiecare fel de mâncare. Creveţii erau mari, proaspeţi şi

delicioşi. Sosul acrişor le dădea un gust deosebit. Stridiile erau proaspete şi apetisante.

După ce-şi potoli foamea, tânăra îşi roti privirea prin încăpere, observând invitaţii care veneau să-şi umple farfuriile cu tot ce le poftea inima.

Tracy se gândi că este timpul să se întoarcă în curte, însă oboseala o învinse şi fata se cufundă în somn, după ce-şi scoase pantofii cu toc înalt.

— Să o trezim ?

Cuvintele i se păreau că vin de departe. Cine voia s-o trezească ? Era aşa de bine să doarmă şi să se odihnească ! Petrecerea nu se terminase.

— Dacă nu deschide ochii în următoarele minute, voi fi nevoit să o zgâlţâi.

Tracy recunoscu vocea lui Grant şi se ridică, tresărind, în picioare. Precis că are impresia că este beată. Clipind din gene, ea murmură, pe jumătate adormită :

— Mă simt foarte bine ! Nu e nevoie să mă scoli !

Alături de Morgan se afla... Melissa Stewart, în pantaloni verzi şi o bluză albă. Părul buclat şi ţinuta distinsă o impresionară pe Tracy, care se aşeză la loc, pe fotoliu.

Melissa o privea cu dispreț, iar Morgan avea un surâs malițios în colțul buzelor. Expresia ironică de pe chipul lui o irită pe Tracy, care avea senzația că este o copilă prinsă de bunica ei furând dulceața.

— Deoarece te poți ține pe picioare, te sfătuiesc să te duci imediat pe vas. Nu este bine să dormi în casă străină !

Căpitanul se răsuci pe călcâie și se îndepărtă, ținând-o de braț pe Melissa.

— Mă simt bine și n-am băut nimic ! protestă Tracy.

Grant nu-și dădu osteneala să se mai oprească, adresându-i un zâmbet complice, așa cum se obișnuiește cu bețivii agresivi pentru a-i liniști.

„Ce tupeu !" își spuse Tracy indignată. Prima ei pornire fu să-l ajungă din urmă pe Morgan pentru a-i cere explicații, dar în cele din urmă renunță la acest gând. La urma urmei, n-avea decât să creadă ce voia despre ea. În orice caz nu trebuia să-i dea ascultare ; nu se va îndrepta spre port pentru nimic în lume !

După ce-și puse pantofii în picioare, fata se duse la baie să se spele cu apă rece pe obraji, apoi se șterse cu un prosop, declarându-se mulțumită de înfățișarea ei. Reintorcându-se în salon, se sprijini cu coatele de tocul ferestrei, uitându-se la dansatori. Grant o ținea strâns îmbrățișată pe Melissa, rotindu-se în ritmul lent al muzicii.

Ted și Rick dispăruseră și nici un alt membru al expediției nu se afla în curte. Dezamăgită, Tracy se duse la bar și comandă un suc rece de fructe care o învioră.

Gândurile i se îndreptau spre Melissa. Ce căuta la Nhulunbuy? Fără îndoială că Morgan nu știuse de prezența ei în orășel, altfel n-ar fi invitat-o pe șefa echipei de cercetători să cineze. Acum îi părea rău că-i respinsese invitația. Fiind împreună cu Grant, cum s-ar fi descurcat acesta la vederea Melissei? Ce poate găsi el la o mironosiță fără minte? Mâhnită și enervată, Tracy își umplu paharul cu vin de la unul din butoiașele așezate pe tejghea...

Peste o oră, bine dispusă și nepăsătoare, tânăra se întreținea cu cei care veneau să comande băuturi și intrau în discuție cu ea.

Un autor de romane polițiste rămase alături de ea, până ce primi o mulțime de amănunte despre pescuitul rechinilor. Eroina viitorului său roman trebuia să-și sfârșească viața în largul golfului Gove și Tracy fu o sursă de informații extrem de utile.

Un arhitect stătu câteva minute lângă ei, apoi un miner le destăinui planul lui de a se stabili în Tasmania pentru a deschide un magazin de băuturi.

Cu coada ochiului, fata îl zări pe Grant care-i arunca nişte priviri furioase. De ce era atât de pornit împotriva ei ? se întrebă Tracy între două înghiţituri. De fapt, nu avea de ce să se teamă de el : era majoră şi făcea ce voia. El însuşi nu dansa fără încetare cu Melissa ? Din când în când, Morgan se uita încruntat către bar.

Atmosfera deveni mai potolită şi perechile nu mai dansau decât pe ritmuri lente. Tracy refuză mai multe invitaţii la dans, nedorind să provoace incidente, deoarece bărbaţii erau deja ameţiţi.

Între timp, Tom şi Glen James îşi făcură apariţia, însoţiţi de câţiva cheflii. Tânăra fu tentată să plece cu ei, dar nu putu să se ridice de pe scaun căci privirea dezaprobatoare a lui Grant o ţintui pe scaun.

La un moment dat, avu chiar impresia că el o va invita la dans, dar Melissa îl apucă de braţ şi căpitanul se întoarse la partenera lui. Tracy închise ochii când Melissa se lipi de trupul viguros al lui Morgan. Sosise momentul să se întoarcă pe vas, dar vinul era bun şi curiozitatea o făcea să-şi amâne plecarea. Oare ce va face Grant ?

Brusc, fata observă că acesta se apropie de ea. Melissa dispăruse.

— Ţi-e sete, căpitane ? îl întâmpină ea cu voioşie.

— Nu, nu mai beau. Mulţi s-au ameţit deja..

— Da ? Vinul este excelent. Nu poţi să renunţi la o asemenea băutură...

Tracy își întinse paharul în dreptul robinetului butoiașului pentru a-l umple. Mâna lui Grant se apropie de brațul fetei, dar, în ultima clipă, el renunță și Tracy învârti robinetul.

— Sincer iți mărturisesc că nu este bine să mai bei. Iți ajunge, nu ?

— Cine știe când voi mai avea ocazia să mă distrez ? De altfel, n-am venit cu mașina. Unde este paharul tău ? Noaptea este minunată, profită de ea.

Grant zâmbi stânjenit, nefiind obișnuit cu exuberanța lui Tracy.

Ted reveni din curte și-i făcu semn fetei care își spuse că venise momentul să se răzbune pe ironiile lui Grant. Ridicându-se demn de pe scaun, se îndreptă spre admiratorul ei, fără să-i mai dea atenție căpitanului care făcu o mutră plouată.

Încolăcindu-și brațele în jurul gâtului lui Ted, tânăra se lăsă purtată de acordurile lente ale melodiei, savurând momentul de triumf față de Grant.

Muzica deveni mai rapidă și Tracy se bucură că Ted nu o mai strânge în brațe.

El își dădu seama de manevra ei și făcându-i cu ochiul, îi spuse :

— Ai vrut să-l pedepsești pe prietenul tău, dansând cu mine ?

— Ce-ai zis ?

— Prietenul tău se uită încruntat la noi.

— Cine ?

— Ştii bine cine. Tipul solid de la bar.

— Cu atât mai rău pentru el.

— Vrei să mă bagi în bucluc ? Dacă sare la mine ?

— Dacă-ţi umflă ochiul drept, n-ai decât să dai cu rimel pe celălalt.

Ted se cutremură de râs, dar se schimbă la faţă când îl văzu pe Morgan lângă el.

— Atenţie, o preveni el pe Tracy. Amicul tău se apropie.

Tânăra nu mai avu timp să se întoarcă. Grant o prinse de braţ zicându-i lui Ted printre dinţi :

— Îmi dai voie ?

Fără să aştepte răspunsul partenerului lui Tracy, Morgan o înlănţui cu braţele pe şefa echipei de cercetători şi se avântă spre celelalte perechi de dansatori.

Tânăra închise ochii, căci apropierea de trupul lui o înfiora, rugându-se ca un miracol să o salveze din braţele căpitanului.

— Vrei să-mi faci în ciudă ? murmură el la urechea ei, cu o voce încărcată de emoţie.

Tracy se feri să-i răspundă, fiindcă nu dorea ca el să-şi dea seama că-i tremura glasul.

— Nu ai nimic de spus ? îi reproşă el. Nu te recunosc.

Tonul sarcastic o scoase din minţi. Ce păcat că momentele plăcute nu pot să se eternizeze ! Respirând adânc, ea reuşi să deschidă gura :

— Am venit să mă distrez şi nu-mi stă gândul la şicane. Nici n-am ştiut că te voi întâlni aici.

„Însoțit de Melissa" adăugă ea în gând, simțind că el își dăduse seama de aluzia ei.

— De ce te lași înconjurată de atâția admiratori ?

— N-am făcut nimic rău, am stat numai de vorbă cu ei !

Ea încercă să se depărteze puțin, dar Grant îi apăsă spatele cu putere.

— Bine, bine, te cred... murmură el împăciuitor.

Tracy era mirată de grija lui neobișnuită față de persoana ei. Îl știa pe căpitan intransigent și neiertător.

Deși melodia se termină, Morgan nu o lăsă să se întoarcă la bar, așteptând ca muzica să reînceapă. Unde era Melissa ? se întrebă Tracy neliniștită. De ce nu-și face apariția să danseze cu Grant ? Aducându-și aminte de discuția surprinsă în portul Darwin, Tracy presupuse că el o trimisese la hotel și ea nu îndrăznise să-l contrazică.

Următoarea melodie era un blues și fata nu mai protestă la atingerea corpurilor lor, mișcându-se în ritmul languros al muzicii. Vinul, oboseala și ambiția contribuiră la senzația de fericire care o cuprinsese în brațele lui Grant. Cu capul pe umărul lui, se lăsă condusă de sunetele armonioase emise de boxele mari din curte, visând că este fericită.

Din păcate, muzica încetă și Tracy se gândi că momentele plăcute sunt trecătoare. De data

aceasta, melodia care se auzi era un rock. Grant își încruntă sprâncenele și se depărtă un pas.

— Îmi pare rău, dar nu-mi place rockul. Mi-e sete.

Tonul lui redevenise indiferent și ironic. Reintorși la bar, Morgan se scuză și se apropie de Melissa care i se adresă cu o voce mieroasă:

— Nu ești obosit de atâta dans?

— Nu.

— Îți mulțumesc că l-ai ținut companie lui Grant, i se adresă Melissa lui Tracy. Am avut o convorbire telefonică urgentă.

— Sunt întotdeauna gata să fac o faptă bună, replică Tracy, fără să-l pese de prezența lui Grant.

Dacă Melissa mai adăuga ceva, era în stare să facă scandal. Așa că hotărî să se îndepărteze de cei doi.

Peste zece minute, un taxi o aștepta în stradă. Tracy îi spuse șoferului să o ducă la unicul motel din oraș, neputând suporta încă o noapte pe vas. După zilele de muncă îndârjită, simțea nevoia să fie singură și să se odihnească după pofta inimii.

Tânăra adormi buștean și se trezi când soarele era sus pe cer. Obișnuită să lucreze din greu, Tracy își reveni repede după o seară agi-

tată. Înviorată și hotărâtă să se bucure de ziua liberă, se îndreptă spre piscina motelului. Nimic nu era mai plăcut decât o baie înainte de micul dejun ! Ce bine făcuse că nu se înapoiase pe vas. Avea acum ocazia să se simtă independentă, așa cum fusese mereu până să-l cunoască pe Grant. De fapt, cu cât se gândea mai puțin la el, cu atât va fi mai bine. De ce o luase la dans ? Ce farmece avea Melissa încât să-l subjuge pe faimosul seducător din Darwin ? Toate aceste întrebări nu-și găseau răspunsul.

La urma urmei, viața este așa frumoasă ! Ce contează un bărbat chipeș ?

Apa limpede a piscinei era îmbietoare și Tracy făcu o săritură acrobatică. După câteva lungimi de bazin, era relaxată și nu se mai frământa din cauza lui Grant. Gâfâind, ieși din piscină și-și scutură părul, apoi se așeză pe salteaua pneumatică albastră, să se usuce la soare.

Liniștea din jur o făcu să se gândească din nou la Morgan, amintindu-și de prima lor întâlnire în cabina vasului... Sărutarea lui neașteptată... Chiar dacă nu voia să recunoască, persoana lui o atrăgea cu o forță magnetică. Întorcându-se pe spate, se întrebă de ce este atât de imprevizibil. Melissa era de vină că el era schimbător ca vântul ?

Briza tropicală îi mângâia corpul mlădios. Peste câteva minute se va duce în cameră și se

va îmbrăca pentru a merge în salonul motelului. Începuse să-i fie foame.

Brusc, simţi paşii unei persoane care se apropia de ea. Cine putea fi ? Deschizând ochii, avu surpriza să o vadă pe Melissa. În bikini, trupul Melissei era perfect. O perfecţiune rece, dar elegantă. Părul blond şi trăsăturile fine îi sporeau farmecele.

Ce păcat că vocea îi era mieroasă şi piţigăiată !

— Ce faci aici ? Mă urmăreşti ?

— Absolut deloc, protestă Tracy.

— Te sfătuiesc să mă laşi în pace, altfel vei regreta !

Melissa era pusă pe ceartă şi Tracy consideră că nu este înţelept să se enerveze de dimineaţă. Luându-şi prosopul, se ridică de pe saltea şi se îndreptă spre clădirea motelului.

Melissa îi bară drumul.

— Nu avem ce discuta. Îţi doresc o zi bună, zise Tracy continuând să meargă.

Melissa se înverşună şi o prinse de braţ.

— Numai o clipă ! Te previn să nu-mi stai în cale ! Să-l laşi în pace pe Grant, ai înţeles ? Dacă te mai apropii de el, îţi scot ochii !

Chipul îi era descompus de furie şi Tracy încercă să-şi elibereze braţul. Era primejdios să discute cu o isterică.

Melissa îi răsuci braţul la spate şi o îmbrânci. Tracy se împiedică şi se rostogoli pe jos. Melissa începu s-o lovească cu picioarele, pradă unei crize nervoase.

Tracy se dezmetici din lovituri și se apără ghemuindu-se. Când Melissa încercă să-i aplice alte lovituri, Tracy îi prinse piciorul și i-l răsuci cu rapiditate, astfel că agresoarea fu aruncată în piscină cât ai zice pește.

Tracy se ridică, își luă prosopul și se duse în camera ei, după ce se asigură că Melissa nu poate s-o ajungă din urmă.

Abia când închise ușa își dădu seama de gravitatea gestului Melissei.

CAPITOLUL VI

Tracy încercă să se calmeze, dar stupoarea o împiedica să se concentreze şi să se stăpânească ; pentru prima dată în viaţa ei fusese agresată fizic de o femeie !

Aproape că-i venea să râdă, dar înverşunarea Melissei fusese cu adevărat neaşteptată. Imaginea rivalei ieşind din piscină ca o curcă plouată era caraghioasă, dar nu se aşteptase ca pasiunea să-i întunece mintea ! Oare Grant ştia cât de nestăpânită era tânăra cu care dansase toată seara ? Probabil că nu. Oricum, era clar că o urăşte pe Tracy mai mult ca orice pe lume.

Tracy comandă micul dejun în cameră, nedorind s-o revadă pe agresoarea ei în salon.

Un chelner îi aduse un platou cu ouă fierte, jambon, pâine prăjită şi fructe tropicale. Potolindu-şi foamea, fata se hotărî să nu-i dezvăluie incidentul lui Grant. Nu avea nici un martor, iar Melissa n-ar îndrăzni să-i spună lui Grant că se încăierase cu şefa echipei de biologi.

Acum îi părea rău că o îmbrâncise pe Melissa în bazin.

Peste o jumătate de oră chemă un taxi, apoi coborî în hol pentru a achita nota, gândindu-se cu teamă că s-ar putea să dea nas în nas cu Melissa.

Din fericire, nu întâlni pe nimeni și ajunse cu bine pe vas. După ce-și puse rochia pe umeraș, îmbrăcă un șort și o bluză, revenind pe punte unde se instală într-un șezlong, cu o carte în mână. De două săptămâni nu avusese nici o clipă liberă și romanul rămăsese necitit.

Cu greu reuși să se concentreze asupra acțiunii cărții. Grant și Melissa nu-i ieșeau din minte. Până la urmă, personajele romanului o captivară și fata se cufundă în lectură, până spre prânz, când termină ultimul capitol. Era singura carte pe care o luase, deoarece știa că în timpul pescuitului nu avea vreme de citit.

Făcându-i-se foame, se gândi să iasă în oraș. Ideea îi displăcu, fiindcă localitatea nu o atrăgea. Până la urmă, își pregăti o salată și se hotărî să-și pună ordine în lucrări.

Punând o scândură între două scaune, Tracy improviză un birou pe care întinse hârțile. Adâncită în muncă, nu se mai gândi deloc la Grant și Melissa.

Nici măcar nu-și dădu seama când Morgan se întoarse pe navă. Numai când își înălță capul pentru a îndepărta o buclă rebelă, îl zări pe căpitan în fața ei și tresări speriată. El o privea

în tăcere, sprijinit de catarg. În pantaloni scurți și tricou alb, căpitanul era seducător și misterios.

— Nu te odihnești ? întrebă el.

— Mi-ajunge cât am fost în oraș. Trebuie să fac ordine în hărți, altfel nu mai știu cum să redactez lucrarea.

— Pariez că nu ai avut timp să cumperi câteva suveniruri.

— Așa e, nu-mi place să-mi îngreunez bagajele.

Nu putea, firește, să-i destăinuiască faptul că amintirea cea mai plăcută din acele locuri era imaginea lor dansând strâns înlănțuiți în ritmul lent al muzicii din ajun. Cine știe dacă el își mai aduce aminte de aceste momente care, pentru ea, reprezentau tot ce este mai frumos în viață ?

— Ai trimis cărțile poștale ?

— Cui ? se interesă ea, înălțând din umeri.

— Unui prieten sau directorului laboratorului unde lucrezi.

Ce curios devenise Grant ! Ce urmărea cu aceste întrebări indiscrete ? Fata era hotărâtă să nu-i mărturisească nimic.

— Cred că le voi scrie mai târziu... răspunse ea pe un ton evaziv.

— Grăbește-te, căci nu vom mai face altă escală până la întoarcerea la Darwin !

— Peste cincisprezece zile ?

— Bineînțeles. Expediția este prevăzută pentru o lună, dar tu îi poți scurta durata.

— Nici vorbă să ne întoarcem mai devreme ! Trebuie să marcăm un număr sporit de rechini şi nici n-am chef să regăsesc temperatura rece de acasă.

— Ai dreptate, acum este iarnă la voi. Eu n-am văzut zăpadă decât la televizor.

— Nu te sfătuiesc să părăseşti regiunea tropicală în care trăieşti.

Tânăra surâse, închipuindu-şi mutra lui caraghioasă la vederea fulgilor de zăpadă reci. Născut la tropice, Grant era fericit, trăind într-un mediu mereu cald. În Tasmania, vântul spulbera acum neaua de pe muntele Wellington.

Grant continuă să discute pe un ton amabil.

— Sunt sigur că eşti îndrăgostită de zăpadă şi de plimbările pe lacurile îngheţate. Am văzut că mulţi practică sporturi de iarnă.

— Eu nu mă număr printre ei. Iarna îmi place să stau în casă lângă şemineu, citind o carte. Deşi aerul este rece, în casă mă simt foarte bine. Zăpada este frumoasă, dar nu mă îmbie să schiez.

— Preferi clima de aici ?

— Bineînţeles. Vegetaţia abundentă şi căldura mă relaxează. Ştiu că în sezonul ploios este periculos să te afli în calea taifunului.

— Ţinutul din nordul ţării este cel mai pitoresc din lume. Nu are asemănare cu alte meleaguri în afară de Queensland... Este mai mult decât o regiune, este o legendă !

— Ai dreptate, este un pământ străbătut doar

de cei curajoşi, de pionierii care şi-au sacrificat viaţa pentru cucerirea lui.

Discuţia despre deosebirile dintre civilizaţia aborigenilor deveni captivantă şi Tracy recunoscu în sinea ei că Grant este pasionat de acest subiect. Poate sosise momentul să-l facă să vorbească mai mult despre el. De obicei era foarte rezervat când trebuia să se refere la viaţa lui particulară. Din păcate, el se apropie şi începu să-i examineze hârtiile.

— Ai dreptate să ordonezi datele ştiinţifice. Nu cred că vei avea timp să faci acelaşi lucru în următoarele zile. Am senzaţia că vremea se va schimba.

Grant nu mai adăugă altceva şi se îndepărtă, lăsând-o nedumerită pe Tracy. Cerul era senin şi briza uşoară. În motel, ascultase buletinul meteorologic şi prognoza era favorabilă. Ce semne descifrase Grant ?

Tânăra lucră până la căderea serii, când soarele dispăru brusc în mare, ca de obicei la tropice. Membrii expediţiei începură să revină pe navă. Fata îşi strânse hârţile şi se duse în cabină să se odihnească.

A doua zi, în zori, soarele strălucea pe bolta senină. Echipajul era gata de plecare.

De îndată ce a ieşit din golful Melville, **Perfidy** se îndreptă spre nord. Grant rămase la cârmă toată ziua, lăsându-l pe Dick French şi pe Tom să-i ajute pe cercetători. De la postul de comandă, căpitanul luă contact prin

radio cu navele care se aflau în zonă.

Când se făcu noapte, marinarii aruncară năvodul. Pescuitul se dovedi a fi extrem de bogat și Tracy se miră când Grant îi spuse, a doua zi, că trebuie să părăsească apele din apropierea portului Melville.

— Am o presimțire, deși cerul este albastru. Cred că ne paște o furtună.

Briza era mângâietoare, iar previziunile meteorologice erau liniștitoare. Cu toate acestea, căpitanul îndreptă vasul spre apele calme din fața insulei Inglis. Dacă se va declanșa uraganul, nava se va refugia în golful Arnhem. Fata recunoscu că Grant avea dreptul să ia toate măsurile pentru a nu pune vasul în pericol.

Dick French și Tom, marinari încercați, aveau încredere în intuiția căpitanului, consultându-se cu el ori de câte ori era nevoie.

Biologii fură puși la grea încercare. Rechinii albaștri se arătau a fi lacomi și mușcară din momelile prinse în cârlige la fel ca și rechinii-leoparzi. Tracy fu încântată când numără rechinii-ciocan ridicați pe punte.

Noaptea, pescuitul continuă cu același succes. În afară de rechini, plasele erau pline de toni și macrouri. Munca deveni extenuantă. Numărul rechinilor măsurați și marcați spori, astfel că oamenii abia aveau timp să-și tragă răsuflarea.

Profitând de o pauză scurtă, Tracy schimbă două vorbe cu Morgan.

— Niciodată n-am văzut atâţia rechini.

— Am constatat că sunt foarte aproape de coastă, ceea ce nu este normal. Bancurile de peşti ar fi trebuit să înoate în jurul capului Wilberforce, nu în apele liniştite de aici.

Fata îşi spuse că aceste semne confirmau previziunile sumbre ale căpitanului.

În zori, soarele era puternic, iar briza blândă. Epuizaţi de muncă, toţi adormiră imediat ce curăţară puntea. Numai Morgan rămase treaz.

Spre prânz, Tracy se deşteptă şi pregăti masa pentru echipaj. Marea era la fel de liniştită şi cerul de safir.

După ce-i încredinţă cârma lui Dick French, Grant se retrase în cabină şi Tracy se apropie de timonier, întrebându-l :

— Crezi că va fi furtună ?

— Dacă Morgan este atât de agitat, asta înseamnă că are bănuieli întemeiate. Are un instinct extraordinar şi se orientează ca nimeni altul. Din fericire, nu este sezonul uraganelor. Cel mult, este posibil să se declanşeze o furtună, dar nici vorbă de ciclon. Căpitanul este îngrijorat din cauza motorului care nu funcţionează la parametri normali.

— De ce Grant nu a reparat motorul în port ?

— N-aş putea spune că este stricat, dar că nu mai are puterea de la început.

— Nu înţeleg.

— Motorul se află în rodaj şi nu putem să-l forţăm.

— Mă mir că nu l-ați pus la punct la Gove, spuse Tracy stupefiată. Căpitanul se temea de o furtună inexistentă, iar marinarii navigau cu un motor fără viagă. Nu i se mai întâmplase ca echipajul să fie atât de trăsnit.

Vocea lui Grant se auzi în spatele ei.

— Nu am fost nevoiți să reparăm motorul la Gove.

Tracy se întoarse și insistă :

— Nu mă pricep la motoare. Vreau să știu numai dacă putem să navigăm în siguranță.

— De aceea nu sunt femeile admise ca marinari. Este treaba bărbaților să înfrunte mările. Este necesar ca navigatorii să aibă o intuiție ascunsă și ascuțită. În privința motorului, n-am nimic de adăugat, în afară de faptul că mecanicii se pricep să-l repare.

— În caz de furtună ?

— Avem piese de schimb și am căutat să stăm pe lângă țărm. Ne aflăm la adăpost în golfurile mici, nu în largul mării. Dacă se iscă furtuna, nu riscăm nimic. Fii bucuroasă că am prins tot felul de rechini !

Pescuitul reîncepu cu aceeași intensitate și numai epuizarea îi făcu pe cercetători să se odihnească.

A doua zi, Tracy se sculă în zori. Urcându-se pe punte, observă cu stupoare că vremea se

schimbase. Cerul era senin, dar marea devenise prea calmă. Un aer greu, irespirabil, se lăsa peste golf. De obicei, briza aducea miresmele florilor tropicale, dar lipsa vântului făcea ca atmosfera să fie încărcată și apăsătoare.

La provă, Grant și Dick scrutau orizontul căutând să zărească orice dungă cenușie pe cer. Tăcuți și îngrijorați, cei doi marinari pândeau orice semn prevestitor de furtună. Tracy se apropie de ei, oferindu-se să le pregătească o băutură înviorătoare.

— Vreți puțină cafea ?

Grant își întoarse capul pentru o secundă și-i mulțumi, apoi își roti privirea spre zarea încă limpede.

Tânăra nu întârzie și le aduse două cești cu cafea fierbinte. Curiozitatea o îndemnă să întrebe :

— Ce se întâmplă ? Vine furtuna ?

Dick se mulțumi să dea din umeri, iar Grant o privi în ochi, dar nu spuse nimic.

Ceilalți membri ai expediției își făcură apariția unul câte unul, dar căpitanul le spuse că nu vor pescui, deoarece se apropie furtuna.

Căldura era sufocantă și tensiunea sporise.

Morgan i se adresă secundului cu o voce gravă :

— La o jumătate de oră de aici se află un golf mic. Vom putea ancora în siguranță și vom fi protejați de vânt.

— Spre nord-est, căpitane ?

— Păstrează direcția, Dick. Să sperăm că nu m-am înșelat.

Tom se repezi la motor și făcu câteva reglaje, apoi căpitanul ordonă ca nava să se îndrepte cât mai repede spre golful salvator.

Tracy își ciuli urechea, dar nu percepu nici un zgomot suspect la motor. Totul părea normal.

Pe punte, atmosfera devenise apăsătoare. Căldura covârșitoare și presiunea atmosferică îi neliniștiră până și pe cei mai curajoși membri ai expediției. Fiecare își dădu seama că dezănțuirea elementelor naturii va fi teribilă.

Înainte ca micul dejun să fie gata, Perfidy aruncă ancora într-un golf pitoresc. Dick cobori barca pneumatică și vâsli câțiva metri pentru a lăsa cea de-a doua ancoră, fixând cu putere nava.

Vivian veni ultima de la cabină și exclamă încântată :

— Ce frumos este aici !

Remarca ei nevinovată îi făcu pe colegii ei să zâmbească. Părul ei era strâns într-o coadă care se ondula până la talie, iar corpul bronzat era pus în evidență de costumul de baie minuscul. Și Tracy purta bikini, dar nu atrăgea privirile bărbaților ca Vivian, care adăugă cu o voce mieroasă :

— Laguna este admirabilă. Am chef de scăldat. Cine mă însoțește ?

— Nimeni. Scăldatul este interzis, spuse Grant tăios.

Surprinsă, Vivian făcu o grimasă.

— Nu văd nici un pericol.

Morgan îi făcu semn să se uite în apă. Vivian se apleacă peste balustradă şi se înfioră.

— Dick ! strigă ea. Vino mai repede. Dick, atenţie !

Dick vâsli cu energie şi ajunse înaintea crocodilului enorm care se apropia de el.

— Este un crocodil foarte mare, zise Morgan, ajutându-l pe Dick să urce pe vas.

— Are peste patru metri ! exclamă Tracy înspăimântată.

— Nu de crocodili mă tem, adăugă căpitanul, îndreptându-şi privirea spre cer.

Într-adevăr, la orizont se distingea o dungă cenuşie care devenea din ce în ce mai mare. Fără măsurile luate de Grant, uraganul l-ar fi surprins în larg, fără ca nava să mai aibă timp să se adăpostească într-un golf.

— Legaţi toate obiectele de pe punte ! ordonă căpitanul. Ne aşteaptă momente grele.

Echipajul se puse pe treabă : toate uneltele de pescuit au fost strânse, iar celelalte obiecte erau legate cu frânghii.

Nici un membru al expediţiei nu coborî în cabine, dorind să asiste la înfruntarea cu forţele naturii.

Zarea se întunecă rapid ; norii grei se deplasau cu viteză, în timp ce soarele strălucea încă în partea cealaltă a cerului.

Grant luă legătura prin radio cu celelalte

nave aflate în zonă. Nici una nu lansase un mesaj de avertizare.

— Furtuna a apărut pe neaşteptate şi va atinge imediat zona în care ne aflăm.

Ochii lui scânteiau şi Tracy îl admiră pentru curajul de care dădea dovadă : singurul lui regret era că nu se găseşte în larg !

Dunga cenuşie se transformă repede într-o îngrămădire de nori ameninţători, acoperind jumătate din cer. Marea deveni agitată şi razele soarelui, traversând perdeaua de nori, căpătau nuanţe verzui. În curând cerul fu complet acoperit. Se lăsă întunericul. Un întuneric înspăimântător. Apa deveni furioasă şi valurile se năpustiră asupra vasului cu o forţă incredibilă, clătinându-l îngrijorător.

Stropii de ploaie se abătură în rafale asupra oamenilor. Tom şi Dick stăteau la bord, iar Grant la tribord, sfidând furtuna. Cercetătorii mai temători se refugiaseră lângă cabina de comandă.

Morgan le ordonă să coboare pentru a nu-i încurca. Prudenţa era necesară, căci un val l-ar fi putut mătura de pe punte.

Tracy îi spuse că voia să vadă ce se întâmplă, dar căpitanul o sfătui cu o voce autoritară :

— Nu poţi rămâne pe punte. E riscant.

— Mie nu mi-e frică...

— Este un ordin. În caz de primejdie, nu vreau să am grija nimănui !.

Morgan închise ușa după ea și puse siguranța. Un val uriaș lovi nava, proiectând-o pe Tracy de peretele cabinei. Vocile colegilor se auzeau alături, semn că și ei erau încercați de furtună.

Tânăra se lungi în cușetă, ținându-se cu mâinile de marginea patului, rezistând loviturilor valurilor. **Perfidy** era ridicată ca o nucă și recădea cu un zgomot asurzitor în marea zbuciumată. Cercetătorii erau puși în situații dificile de zguduirile vasului. Glen se lovi cu capul de un dulap, Brian era alb la față ca varul, iar Vivian se ținea cu mâinile de pat pentru a nu fi izbită de pereți.

După un sfert de oră care i se păru lui Tracy o veșnicie, Grant coborî în grabă scara și deschise ușa unui dulap. Fata se sprijini de perete, apropiindu-se de el. Morgan scoase două tuburi cu oxigen, o pereche de labe de cauciuc, și o îndemnă pe Tracy :

— Ajută-mă să-mi pun buteliile în spate.

— De ce nu-ți pui costumul de scafandru ?

— Nu mai am timp. Ancora mare s-a desprins. Dacă nu o fixez, nava riscă să se răstoarne. Grăbește-te !

Tânăra înțelese că primejdia era foarte mare și fixă cu mâinile tremurătoare buteliile de oxigen. Valurile săltau nava în toate direcțiile. Grant se repezi pe punte, urmat de Tracy care ducea labele de cauciuc și tubul de respirat.

Morgan îi întinse mâna și fata reuși să-și mențină echilibrul, în ciuda vântului violent.

După ce-şi puse labele, Grant urlă spre Tom, acoperind mugetul furtunii :

— Acţionează troliul şi lasă lanţul mai liber. Voi împinge ancora imediat ce ajung lângă ea. Este singura noastră şansă !

Tracy se înfioră, gândindu-se cu groază la crocodilii şi rechinii care se adăpostiseră în golf.

Ţinându-se de o parâmă legată de cabina de comandă, reuşi să se apropie de Grant, întrebându-l :

— Nu este altă soluţie ?

— Nu mai sta pe punte. Du-te în cabină !

— Îţi rişti viaţa şi vreau să te ajut.

— Coboară imediat la cabine ! Eu...

Vorbele lui fură acoperite de un val care mătură puntea.

— Fii atent la crocodili şi rechini !

El nu-i auzi cuvintele şi se pregăti să sară în apă. Un tunet înspăimântător bubui lângă vas şi un fulger despică norii cenuşii, luminându-i pe cei care luau parte la tentativa de salvare a navei. Tom era aplecat deasupra troliului, gata să slăbească lanţul de care era legată ancora. Dick, la cârmă, pregătit să facă manevrele necesare, Tracy, ţinându-l de mână pe Grant.

Acesta îi mângâie obrajii fetei, apoi plonjă curajos, despicând valurile. După câteva clipe, dispăru în adânc.

Tom se apleacă deasupra apei, căutând să observe dacă Grant prinsese ancora.

Tracy se apropie cu greu de el, ţinându-se de balustradă, privind la lanţul care se pierdea în apă. Marea era înspumată şi nu se putea zări nimic, deşi în aceeaşi dimineaţă se vedea fundul presărat cu corali.

Brusc, Tom dădu drumul la cablu, ca şi cum ar fi primit un semnal de la căpitan, lăsând câţiva metri să alunece în apă, apoi blocă mecanismul.

Uşurată, nava se răsuci în jurul ancorei mici de la pupa, fiind în bătaia valurilor care ameninţau s-o răstoarne.

Grant reuşi să fixeze ancora şi cu o zvâcnitură, vasul se înţepeni, opunându-se violenţei furtunii.

Căpitanul apăru la suprafaţă şi Tom îl ajută să urce pe punte.

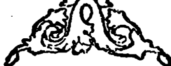
Imediat, cei doi se îndreptară spre troliu, încercând să întindă cablul. Eforturile lor fură zadarnice. Dick le veni în ajutor, dar lanţul nu se mişca.

— Singura manevră posibilă este să pornim motorul, spuse Grant gâfâind.

Dick porni motorul, în timp ce Grant îşi dădea jos buteliile cu oxigen.

Tracy simţi că vasul începe să se mişte, înfruntând cu prora valurile. Cablurile ancorelor erau întinse şi nava era în afară de pericol.

Brusc, fata auzi o bubuitură, urmată de o linişte nefirească în sala maşinilor : motorul cedase şi Perfidy rămăsese prizonieră în golful răvăşit de furtună.

CAPITOLUL VII

— Ai avut dreptate, Tracy, recunoscu Grant, făcând o mutră plouată. Trebuia să reparăm motorul la Gove.

Marinarii erau pe punte, înconjurați de piesele motorului pe care-l demontaseră. Cu mâinile pline de ulei și cu obrajii pătați de motorină, cei trei membri ai echipajului spălau fiecare piesă, o verificau și o puneau la loc, încercând să repare motorul.

Soarele își făcuse din nou apariția pe bolta cerească.

Grant era mulțumit că motorul rezistase până la declanșarea furtunii, permițând navei să se redreseze.

Vijelia nu durase decât câteva ceasuri. Acum, marea era calmă și limpede.

Tracy fusese puternic impresionată de curajul căpitanului care salvase viața membrilor expediției. Aceștia curățară bucătăria și cabinele. Chiar dacă trapa fusese lăsată, pagubele erau însemnate : cioburi de sticlă și de porțelan, haine aruncate pe jos, provizii amestecate.

După o noapte de somn, echipajul urcă din nou pe punte, încercând să repare motorul.

— Ce păcat că nu putem să ne scăldăm ! exclamă Vivian.

— N-ai decât să plonjezi. Crocodilul abia așteaptă să-și potolească foamea ! remarcă Dick.

Vivian izbucni în râs.

— Dacă nu s-ar fi stricat motorul, am fi putut prinde un rechin pe care l-am fi oferit crocodilului, iar noi am fi putut înota fără grijă !

— Cine a știut că motorul nu va rezista ? replică Dick. Nu cred că te-ar fi lăsat inima să sacrifici un rechin.

— Cel puțin l-aș fi oferit pește crocodilului și acum aș fi profitat de vremea minunată.

Hohotele de râs ale Vivianei se auziră de la un capăt la altul al vasului. Glumele ei îi distrau pe toți. Atmosfera veselă făcea să dispară tensiunea și teama din timpul furtunii.

Până seara, motorul fu montat și la prima încercare, începu să funcționeze, în aplauzele echipajului.

Grant declară, mulțumit, că evenimentul trebuie udat și aduse din cabina sa o sticlă de rom și câteva pahare.

— Mâine este o zi de odihnă ! declară el, după ce-i servi pe toți. Vă promit că veți putea înota după pofta inimii, în apă dulce !

Ovațiile salutară aceste cuvinte. Tracy observă că Grant se uita la ea cu un aer misterios. Ce surpriză le pregătea ?

Obosiţi de ziua de lucru, toţi membrii expediţiei se culcară devreme.

Tracy adormi imediat ce puse capul pe pernă, dar se trezi la miezul nopţii din cauza zgomotului făcut de motor.

Curioasă, îşi puse un şort şi ieşi pe punte. Nava înainta în noaptea luminată de razele lunii, lăsând în urma ei o dâră înspumată. La provă, apa era liniştită şi reflecta lumina ca o oglindă.

Grant era la timonă. Zărind-o pe fată, îi făcu semn să se apropie. Ea se duse mai întâi la bucătărie pentru a face cafea, apoi urcă în cabina de comandă, cu două ceşti în mâini.

— Ai avut o idee excelentă ! Parcă mi-ai ghicit gândurile, mueam de sete, zise Grant surâzând.

— Nu pot să dorm din cauza motorului. De ce nu te odihneşti ?

— Vreau să ajungem cât mai repede acolo unde ne vom petrece ziua liberă. Dacă am fi plecat în zori, am fi pierdut câteva ore de relaxare. Nu este bine să avem mai mult timp la dispoziţie ?

— Când vei dormi ? De la declanşarea furtunii, n-ai pus capul pe pernă.

— Mă simt bine. Cred că nici ţie nu ţi-e somn, altfel nu te-ai fi trezit. Îţi mulţumesc pentru cafea şi pentru faptul că îmi ţii de urât.

— Nu ştiu de ce nu pot să dorm, spuse Tracy.

— Este normal să fii agitată, deoarece ai avut două zile dificile. Mă bucur că voi putea să le ofer tuturor momente plăcute. Nu contează că voi cheltui o mulţime de bani.

— De ce faci acest sacrificiu ?

— Repararea motorului a cerut un efort deosebit, astfel că o zi liberă mi se pare un lucru firesc.

— Ai spus că vom înota în apă dulce. Unde crezi că vom ajunge ? Aş da oricât să fac o baie în mare.

Tracy se uită la mâinile ei care mai păstrau pete de motorină.

— De aceea am pornit motorul în timpul nopţii.

Fata îşi dădu seama că dacă el ar fi întins mâna, ar fi putut să o mângâie în voie.

Privirea lui era încărcată de emoţie şi Tracy simţi că respiră mai repede. Grant era, într-adevăr, un bărbat fermecător şi misterios.

El îşi întoarse privirea spre mare, apoi întinse braţul şi Tracy se lipi de trupul lui.

Buzele lui calde le acoperiră pe ale ei. Sărutarea lui era tandră şi răscolitoare. Fata înţelese că niciodată Grant n-ar abuza de încrederea ei. Departe de a se desprinde din îmbrăţişare, ea răspunse pasiunii lui cu o ardoare care o ului. Degetele lui îi trezeau senzaţii extraordinare şi tânăra îşi înălţă braţele pentru a-i înlănţui gâtul. Cu ochii închişi, Tracy trăia cu intensitate clipele care i se păreau veacuri.

Era o nebunie, dar fata își dădea seama că, după furtună, o destindere era mai mult decât necesară.

— Îți voi arăta imediat un loc unic în lume. Numai tu îl vei vedea, șopti Grant la urechea ei.

Tracy nu răspunse, dar îl sărută cu pasiune. Mâna lui alunecă pe tricoul ei și ajunse la sâni. Tânăra gemu ușor. El își retrase mâna, apoi se îndepărtă un pas.

— Era cât pe-ce să ratăm insula, zise el, arătând un punct cenușiu în lumina roșiatică a zorilor.

Tracy se uită curioasă la peticul de pământ spre care se îndrepta vasul.

— Nu pot să ancorez și să te sărut în același timp, se scuză Grant, ținând-o de mână pe Tracy.

Tânăra se înfioră, conștientă că nu poate să-și stăpânească tremurul care-i cuprinsese corpul. Niciodată nu se va sătura de sărutările și mângâierile căpitanului.

Trebuia să recunoască : îl iubea pe Grant. Nu putea să nege evidența și nici nu spera că dragostea ei va fi împărtășită. Era o nebunie.

Tracy se gândi la Melissa și la toate zvonurile care circulau pe seama lui Grant. Era mai mult decât imprudent să se îndrăgostească de un bărbat care-și bătea joc de ea, deoarece se plictisea pe mare !

Brusc, lacrimile îi apărură în colțul ochilor. Cât de mult ar fi dorit să aibă încredere în Grant !

Îndurerată, se răsuci pe călcâie și intră în cabină. Cu coada ochiului, observă că Grant făcuse un gest de surpriză, dar fără să încerce s-o oprească.

Întinsă în cușetă, Tracy rămase trează. Peste câteva minute, auzi zgomotul făcut de lanțul ancorei. Nava se oprise în fața insulei.

Emoția și incertitudinea o copleșeau, împiedicând-o să doarmă. Căldura era alt obstacol în calea somnului. Amintirea sărutărilor lui Grant nu-i dădea pace. Nici un bărbat nu reușise să-i trezească o pasiune atât de intensă.

Membrii expediției se treziră și urcară pe punte. Tracy așteptă încă un minut, înainte de a se îndrepta spre bucătărie. Avea impresia că toată lumea va observa tulburarea întipărită pe chipul ei.

Nimeni nu-i remarcă frământarea, era o zi obișnuită pentru ceilalți colegi. Numai fata se zbuciuma, crezând că toți vor fi uimiți când o vor vedea.

De fapt, totul se petrecuse în imaginația ei Când intră în bucătărie, Grant o întâmpină surâzând. Nu avea o expresie ironică așa cum se așteptase Tracy. Făcând un efort, ea îi adresă un zâmbet cald. Aceste semne de simpatie erau cele mai plăcute momente pe care le petrecea pe vas.

După micul dejun, echipajul cobori barca pneumatică și membrii expediției ajunseră repede la țărm. Marea era liniștită și curată.

Peisajul era de vis. Insula era alcătuită din stânci negre cu forme ciudate, iar nisipul era auriu și fin. Trei izvoare se vărsau în lagună, șerpuind printre bolovani.

Înarmat cu o pușcă, Grant porni în fruntea expediției spre platoul aflat la o înălțime medie. Un lac natural cu apă dulce se oferea privirilor.

— Aici nu sunt rechini și poate nici crocodili, zise Grant, dându-i pușca lui Dick. Apa este prea curată pentru a-i atrage. Este bine, totuși, să fim prudenți...

După ce înconjură lacul, urmat de Dick, căpitanul îngădui ca membrii expediției să se scalde.

Apa de izvor era o binecuvântare pentru cei ce petrecuseră o săptămână pe mare.

Grant ieși repede din lac și vorbi cu Dick, apoi îi făcu semn lui Tracy. Surprinsă, aceasta își puse șortul fără să mai aștepte să se usuce costumul de baie. Răcoarea apei era atât de plăcută pe căldură !

Grant urcă panta stâncoasă și fata grăbi pasul pentru a-l ajunge din urmă. Ajuns destul de departe de lac, căpitanul se opri și-i spuse lui Tracy :

— Poți să păstrezi un secret ?

— Cât de important este ?

— Nu ai încredere în mine ?

Tânăra tăcu, așteptând ca el să fie mai explicit.

— Ţi-am promis că-ţi voi arăta ceva deosebit.

Tracy se înroşi în obraji şi Grant adăugă pe un ton blând :

— Nu-ţi mai aminteşti ?

— Ba da...

— Promite-mi că nu vei vorbi cu nimeni. Mai ales cu colegii tăi.

— Despre ce este vorba ? Ai găsit comoara lăsată aici de piraţi ? Eşti în stare de orice surpriză !

— Vreau să fiu sigur că nu vei dezvălui nimănui ceea ce vei vedea.

— Mă întreb ce poţi să-mi arăţi.

— Peste câteva minute, curiozitatea îţi va fi satisfăcută.

Cei doi îşi continuară drumul. Tufişurile ţepoase se întindeau până spre vârful semeţ al coastei. Stâncile negre, erodate de ape, formau nişte sculpturi fantastice. Nuanţe de roşu şi auriu se detaşau pe rocile cenuşii. Peisajul deveni misterios şi tulburător.

Grant mergea în faţă, uitându-se atent în jur, lovind pământul cu un băţ pentru a alunga şerpii.

Tracy îl urma încântată, admirând cadrul natural uluitor. Cu fiecare pas, avea senzaţia că pătrunde într-o lume magică.

Morgan făcu câteva opriri, căutând anumite semne de orientare şi-i spuse fetei, arătându-i o cascadă mică.

— Aproape am ajuns. După ce trecem de izvor, vom găsi nişte peşteri. Am crezut că poteca s-a surpat, dar văd că avem noroc. Ţi-e frică de lilieci ?

— Sunt mulţi ?

— Cum nu avem lanternă, nu-i vom deranja, deoarece liliecii stau agăţaţi în timpul zilei. Va trebui să trecem prin apă. Peretele stâncos este prea aproape. Urmează-mă.

— Nu sunt crocodili ? Mi-e teamă de şerpi !

— Nici vorbă de crocodili. Şerpii fug din calea oamenilor. Nu uita că eu sunt în faţă !

— Nu este o mare consolare !

— Nu avem timp de pierdut. Nu ţi se va întâmpla nimic, o asigură el.

După ce trecură prin câteva bălţi, pătrunseră într-o zonă cu o vegetaţie bogată. Lumina se zărea doar printre frunze.

Apa deveni mai adâncă şi cei doi fură nevoiţi să înoate. După câţiva metri, întunericul deveni de nepătruns. Tracy auzi ţipetele piţigăiate ale liliecilor de deasupra lor.

Culoarul strâmt se sfârşi brusc şi lumina o făcu pe Tracy să clipească pentru a privi spectacolul minunat din jur.

În faţa ei se întindea un platou sălbatic. Stâncile abrupte adăposteau un lac cu apă rece. Izvoarele se aruncau în lac cu un zgomot plăcut. Stropii de apă erau irizaţi de razele soarelui.

Tracy exclamă, fermecată de această priveliște :

— Este atât de frumos... Natura este minunată ! Nimeni n-a mai fost pe aici ?

— Uită-te acolo.

Fata urmări direcția arătată de Grant și observă un adăpost amenajat de mâna omului. Cenușa dintre două pietre stătea martoră a prezenței umane pe aceste meleaguri. Poate că focul fusese aprins în urmă cu sute sau chiar mii de ani.

Morgan o îndemnă pe Tracy să-l urmeze, coborând pe o cărare îngustă.

După câteva minute, el se opri și fata își frecă ochii de uimire. Pereții cenușii erau pictați în culori vii.

Aborigenii zugrăviseră animale uriașe și pești în mișcare, folosind culori stridente : ocru, galben și negru. Câțiva pești negri cu dungi galbene păreau că înoată, atât de viu erau zugrăviți de mâna pictorului anonim.

Tracy îl apucă pe Grant de braț, pentru a merge mai încet. Fata se oprea la fiecare pas, uluită de varietatea desenelor. Arta primitivă, mărturie a spiritualității oamenilor din cele mai vechi timpuri, era emoționantă și plină de grație.

În peștera următoare, un rechin negru și un rechin-leopard, cu gurile deschise, îi stârniră groaza în suflet.

Mai sus, pe tot peretele, erau imprimate sute de mâini.

— Cum au putut să se caţere până sus ? întrebă Tracy tulburată. Tavanul se ridică la zece metri.

— Cine ştie, poate au făcut nişte scări. Trebuie să luăm în considerare faptul că nivelul solului a scăzut de-a lungul secolelor, din cauza eroziunii.

Grant vorbea pe un ton scăzut, ca şi cum ar fi dorit să respecte atmosfera aproape mistică a acestor locuri.

Pe un alt perete se găseau desene mai recente. Băştinaşii zugrăviseră câteva vapoare, alături de chipuri umane cu trăsături europene. Războinicii aborigeni, purtând lănci, înfruntau coloniştii inarmaţi cu puşti.

Cu inima incărcată de emoţie, Tracy strânse braţul lui Grant.

— Mă simt copleşită de atâta frumuseţe.

În peştera următoare, fata scoase o exclamaţie de uimire. Morgan se opri, cerându-şi scuze :

— Îmi pare rău că te-am adus aici. Am uitat de aceste desene.

Era vorba despre doi bărbaţi cu o înfăţişare ameninţătoare. Ţinând în mâini suliţe, cei doi aborigeni păreau gata să lanseze armele pentru a vâna un animal în fugă.

Tracy se înfioră şi ieşi din grotă, regăsind lumina caldă a soarelui. Locurile sacre cu picturi

rupestre erau învăluite într-o aură magică. Tânăra avea impresia că aude sunetele grave scoase de **didgeriboos** — cornul de bou folosit de aborigeni în timpul ceremoniilor rituale.

Călătoria în timp fusese uimitoare și impresionantă. Tracy nu-și găsea cuvintele pentru a-și exprima încântarea, pășind tăcută în urma lui Grant. După ce trecură prin apă, cei doi se odihniră câteva momente pe mal pentru a-și usca hainele.

Deși erau departe de sanctuar, Tracy vorbea în șoaptă, cuprinsă de emoție.

— Cum ai descoperit desenele ?

— Am copilărit printre ultimii descendenți ai tribului care obișnuia să vină aici pentru ritualuri magice. Tu ești prima persoană care a vizitat peșterile.

— Îți mulțumesc, dar nu trebuia să...

— Am vrut să împărtășesc această taină cu tine. Te rog să nu vorbești cu nimeni despre ce ai văzut. Turiștii ar distruge mărturiile milenare.

— Ai acostat noaptea pentru ca membrii expediției să nu știe unde este insula ?

— Așa e, dar marinarii ar putea ușor să regăsească poziția ei. Dacă Tom ar fi știut ce secrete ascunde insula, cu siguranță că n-ar fi îngăduit să debarcăm aici. Locurile sacre trebuie să rămână intacte.

— Tom nu este din partea de nord a țării.

— Este originar din Broome, dar s-ar îngrozi dacă ar afla că pe insulă se află un sanctuar.

— Îmi dau seama ce sentimente puternice ar putea trezi vederea acestor locuri încărcate de magie. Chiar şi noi suntem încă tulburaţi.

Grant îi oferise un dar extraordinar, aducând-o să viziteze un loc sacru. Sub aparenţa de pirat, el ascundea o inimă caldă şi un spirit scormonitor, deschis spre tot ce poate fi frumos pe lume.

— Nici eu nu cred în magie, afirmă Morgan, dar operele de artă au o influenţă neaşteptată asupra iubitorilor de mister. Trebuie să avem grijă ca ele să rămână aşa cum le-au pictat strămoşii.

— Eşti sigur că nu sunt alţi turişti care au venit pe insulă ?

— Ultimii membri ai tribului de pe insulă sunt răspândiţi în toată ţara. Nu ştiu ce să fac : dacă păstrez secretul picturilor, există riscul ca ele să rămână necunoscute pentru totdeauna. Dar închipuie-ţi ce se va întâmpla dacă turiştii ar da năvală să le vadă... Eu vin aici de douăzeci de ani şi n-am găsit urme de paşi.

— Dar dacă vizitatorii au fost prudenţi ?

— Este puţin probabil. Când eram copil, veneam aici cu tatăl meu care era un mare vânător de crocodili. Aborigenii de pe insulă erau bătrâni şi au murit sau locuiesc pe continent. De când străbat mările, n-am întâlnit vreun descendent al tribului.

O dată ce hainele li se uscară la soarele arzător, cei doi porniră spre plajă, unde ceilalţi membri ai expediţiei erau nelinişţiţi. Trecu-

seră mai bine de trei ore şi nimeni nu ştia unde se duseseră Grant şi Tracy.

Coborârea era anevoioasă. Fata era îngrijorată, neştiind cum să se obişnuiască mai repede cu caracterul schimbător al căpitanului. Uneori distant şi rece, alteori vesel şi seducător, Grant era o enigmă. Niciodată nu putea şti cum va reacţiona. Noaptea trecută fusese tandru, pasional şi senzual. Dimineaţa fusese amabil şi rece. Acum, se dovedise a fi o persoană caldă şi admirabilă, având încredere în tăria sufletească a celei pe care o dusese într-un colţ tainic.

La câteva sute de metri de ţărm, o impuşcătură răsună, făcând-o pe Tracy să tresară. O altă impuşcătură îl îndemnă pe Grant să alerge spre plajă, urmat de Tracy care se împiedica de pietre.

Alt foc de armă şi tânăra se grăbi cât putu. Când ajunse lângă lacul ce domina insula, ea îl zări pe căpitan lângă cercetători, care discutau cu nişte vizitatori.

Un iaht strălucitor era ancorat lângă **Perfidy**, şi o barcă luxoasă cu motor se apropia de ţărm.

Grant fu primul care o întâmpină pe blonda care cobori din barcă.

Melissa Steward era însoţită de un bărbat în vârstă, care trebuia să fie tatăl ei, şi de doi marinari.

CAPITOLUL VIII

Când Tracy ajunse pe plajă, Grant discuta cu Mel Stewart. Tatăl Melissei, îmbrăcat elegant într-un costum alb, căuta să-l convingă pe Grant care era destul de furios.

Dick îi spuse fetei că el trăsese focurile de armă pentru a-l atenţiona pe căpitan că trebuie să se întoarcă la navă.

Tracy îl întrebă ce căuta Melissa pe insulă, dar secundul clătină din cap, spunând că nu ştie nimic.

Melissa stătea la câţiva metri depărtare, având o atitudine sfidătoare. Tracy aproape uitase de ea, de la incidentul din curtea motelului. Acum, imaginile neplăcute când fusese agresată de blonda năbădăioasă îi reveniră în memorie. Cu toate acestea, se hotărî să fie politicoasă, deşi Melissa nu-i acorda deloc atenţie.

Glen James încercă să schimbe câteva cuvinte cu noua sosită, dar se lovi de tăcerea acesteia.

Căpitanul se apropie de echipaj şi spuse pe un ton sec :

— Călătoria noastră a luat sfârşit. Ne întoarcem la Darwin.

Vestea avu efectul unei bombe. Membrii expediţiei se uitau miraţi la Grant, fără să înţeleagă ce se întâmplase.

— Am primit ordinul ministrului de a înceta munca ştiinţifică.

— Ministrul ? repetă Tracy stupefiată. Nu cumva ministrul este Mel Stewart ?

— Nu, Mel Stewart lucrează în cadrul ministerului şi mi-a transmis ordinele superiorului său.

— De ce s-a interesat ministrul de expediţia noastră ? insistă tânăra.

— Vom afla acest lucru la Darwin. Vei putea lua legătura cu laboratorul tău şi vei şti despre ce este vorba. Pe moment, nu ne rămâne decât să îndeplinim ordinul : toată lumea pe vas !

Tracy îşi dădu seama că hotărârea lui Morgan era definitivă. Îi era imposibil să discute cu el în prezenţa membrilor expediţiei. Tot ce putea face era să aştepte să rămână singură cu el. Atunci va afla mai multe amănunte.

Mel Stewart se apropie de ei, însoţit de Melissa care arbora un zâmbet triumfător.

— Căpitane, zise Mel, ţi-o încredinţez pe fiica mea care doreşte să se întoarcă la Darwin.

Tracy tresări dar nu spuse nimic.

— Foarte bine, zise Grant. Pornim imediat.

— Nu mai putem întârzia puţin ? protestă

Vivian. Am pregătit masa şi trebuie să mâncăm. Nu este bine să plecăm pe mare cu stomacul gol.

Grant acceptă să întârzie plecarea. Mel Stewart îşi luă la revedere, strângând mâinile lui Tracy şi ale Vivianei. Fixând-o cu o privire pe frumoasa roşcată, el se adresă celor două tinere :

— Domnişoarelor, sunt încântat că v-am cunoscut. Îmi pare rău că trebuie să ne despărţim atât de repede. Poate că la Darwin vom avea ocazia să ne reîntâlnim.

Vivian îi surâse, deşi era tristă că expediţia luase sfârşit.

Mel Stewart luă loc în barcă alături de fiica sa, îndreptându-se spre iaht pentru a lua masa.

Echipajul mâncă în tăcere, doar Brian se interesă de ce trebuie să renunţe la activitatea ştiinţifică. Grant era negru de supărare şi-i spuse pe un ton răstit să renunţe la întrebări.

Tracy fierbea de mânie. Expediţia ştiinţifică luase sfârşit, fără ca ea să fie în stare să se opună deciziei. Furia ei sporea, deoarece Grant se ferea să-i dea vreo explicaţie.

Într-o tăcere de înmormântare, echipa de biologi se întoarse pe vas. Dacă marea va fi calmă, peste trei zile vor fi la Darwin.

Melissa veni la bordul vasului aducând o mulţime de bagaje. Pentru câteva zile petrecute pe mare, avea mai multe valize decât membrii expediţiei.

Cu tupeul obişnuit, Melissa se instală în cabina căpitanului.

— Cel puţin ştie ce urmăreşte, mormăi Brian.

— Aşa e, zise Vivian, dar mi se pare că joacă o carte foarte riscantă : ori este o gâsculiţă, ori vrea să dea lovitura cea mare. Oricum, Grant este în pericol de a-şi pierde libertatea !

Tracy era într-o stare vecină cu nebunia. Melissa îi stătea din nou în cale. Nimeni nu făcea vreo remarcă deplasată, deşi toţi ştiau că Grant dispăruse mai mult de trei ore cu şefa echipei de cercetători.

După câteva minute, fata se duse în cabina de comandă. Grant era singur şi părea supărat.

— Nu avem ce discuta ! Ne întoarcem şi nu vreau să-ţi explic de ce trebuie să renunţi la cercetări.

— Este absurd ! De ce îl asculţi pe Mel ? N-ai văzut cum s-a uitat la Vivian ? Este un om prefăcut şi libidinos !

— Linişteşte-te ! Chiar dacă Stewart nu ţi-a făcut impresie bună, ordinul pe care mi l-a transmis este destul de clar.

— Ai fi în stare să-i dai ascultare chiar dacă ţi-ar porunci să faci un lucru ilegal ?

— Opreşte-te ! ridică el tonul. Nu ştii ce vorbeşti. Dacă ai vreo obiecţie, păstreaz-o pentru

şeful tău. Până atunci, trebuie să mai ai ceva răbdare.

— Am înţeles, căpitane Morgan ; acum îmi dau seama că ţi-e frică de un funcţionar de la minister ! Nu mă aşteptam să te temi, căpitane !

Tracy ieşi din cabină, trântind uşa după ea. Jos, în timp ce se îndrepta spre cuşetă, o întâlni pe Vivian.

— Eşti supărată pe căpitan ? o întrebă colega ei.

— Bineînţeles.

— Trebuie să ştii că Mel Stewart nu este numai un politician abil ci şi un om de afaceri foarte priceput. Are o putere extraordinară şi lumea bănuieşte că este amestecat în afaceri necurate, deşi n-a fost prins niciodată. Nimeni n-a aflat cum şi-a dobândit averea considerabilă.

— Văd că ştii multe despre el.

— Am o prietenă ziaristă care a făcut o anchetă într-un scandal financiar şi a vrut să arate că Stewart este amestecat în această afacere, dar n-a putut să găsească dovezi palpabile.

— Nu mă surprinde. Mel mi-a făcut o impresie deplorabilă. Nu am încredere în el. Mă mir numai că se interesează de expediţia noastră. Nu ştiu de ce Grant n-a protestat.

— Poate că are vreo legătură cu Mel. Nu se poate ca Grant să nu fi făcut afaceri cu el.

— Crezi că a colaborat cu Stewart ?

— Am bănuieli că Grant este asociat cu

Stewart, altfel nu ar fi putut să aibă atâtea vase de pescuit. Ţi-am spus că Mel taie şi spânzură în această regiune.

Tracy făcu ochii mari de uimire. Grant Morgan să fie un afacerist dubios ? Impresia pe care i-o făcuse ei fusese cu totul alta ! Nu, Vivian nu avea dreptate... Cel mai bine era să afle ce fel de afaceri face căpitanul.

— Mă întreb cum de ne-a găsit aşa de repede Mel ! Grant nu m-a lăsat să-l întreb.

— Prin radio, bineînţeles.

— Ai dreptate, murmură Tracy mâhnită.

Următoarele zile fură extrem de obositoare : biologii îşi continuară munca, iar Tracy fu încântată de materialul adunat. Va avea mult de lucru, în laboratorul din Hobart. Studiul privind efectele congelării cărnii de rechin nu o pasiona prea mult, dar primise această sarcină în afara experienţelor legate de modul de viaţă al vieţuitoarelor marine. Industriaşii vărsau sume importante pentru finanţarea expediţiilor ştiinţifice şi cercetătorii erau nevoiţi să facă şi aceste lucruri.

Brian şi Glen se oferiră s-o ajute pe Tracy, dar ea îi refuză, nefiind încrezătoare în capacitatea lor de a tria datele obţinute.

Brian se consolă pescuind zeci de peşti, pe care Glen îi pregătea după o reţetă proprie.

Tracy acceptă, în schimb, ajutorul Vivianei care se dovedise a fi pricepută şi eficientă. Miile de date trebuiau prelucrate cu rapiditate şi cele două cercetătoare nu-şi vedeau capul de treabă. În plus, Vivian era foarte prietenoasă, făcând-o pe Tracy să uite purtarea rece a căpitanului.

Prima zi trecu fără probleme deosebite. Melissa era tot timpul în tovărăşia lui Grant, de parcă ar fi fost o fetiţă căreia îi era frică să se joace singură. După ce-i arătă cum să manevreze cârma, Grant o lăsă să conducă vasul. Melissa se plictisi repede să fie timonier şi se aşeză într-un şezlong, prăjindu-se la soare.

Dick îl înlocui pe Grant care se duse lângă Melissa, ignorându-i pe ceilalţi membri ai expediţiei.

Tracy era furioasă : Grant fusese foarte tandru cu ea până la venirea Melissei, şi acum nu-i acorda nici măcar câteva minute pentru a discuta despre rezultatele expediţiei. Câtă încredere avusese în el ! Nu o dusese într-un loc sacru, unde nu pătrunsese nici un turist ? Amărăciunea îi apăsa sufletul.

Din fericire, singurul remediu rămăsese munca. Cufundată în maldărul de hârtii şi hărţi, tânăra căuta să-l uite pe cel care-i înşelase aşteptările.

În ziua următoare, Melissa deveni mai obraznică, făcând observaţii neplăcute în timp ce lua micul dejun.

— Portocala asta este stricată ! Nu are deloc

suc! Aveţi două frigidere mari pe vas. De ce n-aţi luat suc de fructe?

— Frigiderele, îi explică Tracy, sunt pline cu materiale ştiinţifice. Am luat hrană rece, dar am mâncat-o treptat pentru a face loc probelor recoltate. Pe drumul de întoarcere, orice expediţie ştiinţifică trăieşte din peştii pe care-i prinde.

Melissa nu catadicsi să-i răspundă, continuând să se plângă: şunca era prea grasă, peştele prea prăjit, iar pâinea nu era proaspătă.

Grant Morgan îşi încruntă sprâncenele şi fiica lui Mel tăcu brusc. Căpitanul se duse în cabină să se culce după ce fusese toată noaptea la timonă şi Melissa se apropie de masa la care Brian şi Glen jucau o partidă de şah. Cei doi cercetători se prefăcură atenţi la joc şi nu răspunseră la întrebările ei, aşa că fata, plictisită, se refugie în cabina lui Grant.

După câteva clipe, Melissa se înapoie pe punte, cu faţa schimonosită de ciudă.

— Cred că este mai proastă decât credeam, comentă Vivian la urechea lui Tracy.

Şefa echipei de cercetători nu spuse nimic şi îşi întinse hărţile pe masa din bucătărie, invitând-o pe Vivian să lucreze. Dimineaţa se scurse pe nesimţite.

La un moment dat, Melissa îşi făcu apariţia în încăpere, declarând pe un ton arţăgos că vrea să mănânce. Vivian îi întinse un cuţit spunându-i că trebuie să cureţe cartofi dacă do-

rește să și potolească foamea. Bineînțeles că Melissa dispăru imediat...

După-amiază, Grant se trezi și urcă pe punte, ținându-i companie Melissei care strălucea de bucurie.

Vivian declară că atitudinea căpitanului este dezgustătoare. Tracy rămase tăcută, deși inima îi era îndurerată. Nu mai vorbise cu Grant în ultimele două zile și singura ei dorință era să reziste până la Darwin... când va afla motivul întreruperii expediției și va putea să-l uite pe Morgan. Până atunci se dedica în întregime muncii.

La ora zece seara, când Grant intră în bucătărie, Tracy se afla lângă masa de lucru. El își turnă cafea și se așeză în fața tinerei care nu-și ridicase nasul din hârtii.

— Muncești prea mult, rupse el tăcerea. Nu te-ai plictisit încă ?

— De ce ? îl întrebă ea, gata să izbucnească în lacrimi.

— Este cazul să te odihnești puțin. Ai lucrat foarte bine.

— Nu toți renunță la muncă. Vivian m-a ajutat ieri și astăzi. Dick gătește, Brian pescuiește.

Grant făcea de cart la timonă, dar fata nu menționă acest lucru.

— Știu că ordinul de întoarcere te-a nemulțumit, dar...

— Bănuiesc că vrei să mă îndemni să stau la soare.

— De ce te extenuezi ? Vrei să ajungi bolnavă la Darwin ?

— Cel puţin eu nu fac opere caritabile.

Morgan înghiţi în sec şi continuă să se uite la tânăra care răsfoia nişte hârtii.

Tracy simţi că nu se poate concentra. Conştientă de apropierea lui seducătoare, dorea ca el să se retragă, lăsând-o să-şi vadă de treabă. După câteva momente, îşi înălţă capul pentru a-l ruga să fie îngăduitor, dar observă că el închisese ochii, gândindu-se probabil la responsabilităţile pe care le avea pe navă. Fata îi admiră chipul obosit, dar îşi spuse că singura consolare era munca. Plecându-şi ochii, se cufundă din nou în descifrarea măsurătorilor.

Un minut mai târziu, Grant se ridică şi ieşi din cameră. Tracy răsuflă uşurată şi continuă să trieze datele ştiinţifice până spre miezul nopţii, când simţi că ochii i se închid de somn.

După ce-şi strânse hârtiile, lăsând masa liberă pentru micul dejun, tânăra se duse în cabină pentru a se odihni. Avea de gând să lucreze şi în ziua următoare, căci vasul va sosi în port abia peste douăzeci şi patru de ore. Încă două nopţi pe navă... Cât de greu trecea timpul !

În zori, fu trezită de Vivian care o zgâlţâi de umăr.

— Tracy, scoală-te !

Tânăra deschise ochii şi o văzu pe Vivian pradă mâniei.

— Îmbracă-te repede. Vreau să-ţi arăt ceva !

— Ce s-a întâmplat ?

Vivian îi întinse șortul și o bluză, făcându-i semn să se grăbească.

Când Tracy fu îmbrăcată, Vivian o luă de braț și o trase pe punte. În dreptul ușii, Vivian se opri, arătându-i colegei sale dezordinea care domnea în încăpere : hârtiile erau împrăștiate peste tot, alături de cartofi, morcovi și portocale. Făina fusese amestecată cu sucul de roșii, notele științifice erau pătate și mototolite.

— Ce dezastru ! exclamă Tracy înmărmurită. A avut loc o furtună ? Am dormit atât de adânc încât n-am auzit nimic !

— Ce furtună ? Marea e calmă. Să nu-mi spui că nu știi cine e vinovatul !

— De ce faceți gălăgie ? se auzi vocea morocănoasă a căpitanului.

Grant se opri la vederea haosului din încăpere.

— Voi ați distrus bucătăria ?

— Noi am găsit-o în dezordine, zise Vivian. Poate că ne spui cine a comis această faptă. Nu cumva prietena ta ?

— Melissa ?

— Da, ea. Uite ce a putut face !

— Vivian, ai dovezi ?

— Dovezi ? N-am nevoie de ele. Nimeni altcineva n-ar fi îndrăznit să distrugă munca pe care am depus-o !

Vocea lui Morgan deveni tăioasă.

— Nimeni nu poate fi acuzat fără probe.

Vivian se apropie de el, gata să-l pălmuiască, indignată că-i ia apărarea Melissei. Tracy o prinse de braţ în ultima clipă.

— Nu avem nici o probă, aşa că voi face curat. Vivian, ajută-mă să adun hârtiile.

Vivian se supuse rugăminţii şi se aplecă pentru a ridica notele ştiinţifice.

— De ce crezi că Melissa a fost autoarea ? insistă Morgan.

— Nu face pe inocentul ! replică Vivian.

— Nu cred că...

— Vrei să fac o informare în scris ?

Tracy o strânse de braţ pe prietena ei, nedorind ca Melissa să fie subiectul discuţiei, deoarece nu voia să afle amănunte neplăcute despre caracterul fiicei lui Mel Stewart.

— Ajunge cu reproşurile ! zise ea. N-am pierdut decât vreo două hârtii. Oricum, notele preliminarii nu pot să-mi îngreuneze elaborarea lucrării ştiinţifice.

Vivian nu putea să-şi stăpânească nervii şi Tracy căută s-o calmeze :

— Nu merită să faci scandal ! Vreau să ajungem cu bine la Darwin, atâta tot.

Tânăra ar fi dorit numai să nu se afle pe vas. Pentru prima oară regreta că luase parte la expediţie. Din fericire, nu mai avea decât o zi până când atmosfera apăsătoare de pe navă va lua sfârşit. Chiar şi Vivian, pe care o simpatiza, avusese o ieşire necontrolată. Gestul Melissei luase proporţii dramatice pentru frumoasa

roşcată, exasperată de întoarcerea bruscă a echipei de cercetători.

— Bine, bine, tu eşti şefa. Mi se pare, totuşi, că este o laşitate să nu luăm atitudine faţă de aceste manifestări de vandalism !

Vivian părăsi bucătăria, dându-l la o parte pe Grant care rămăsese s-o ajute pe Tracy. După ce aruncară la gunoi cioburile şi adunară făina de pe foile de hârtie, cei doi începură să aleagă legumele.

— Tracy, rosti Grant încet, îmi pare rău de cele întâmplate. Dacă pot să fac ceva...

— Nu-i nevoie, mulţumesc.

— Nu sunt vinovat...

Vocea lui blândă aproape că o făcu pe Tracy să plângă. Prezenţa căpitanului o tulbura ca întotdeauna. Fata se întoarse cu spatele pentru a-şi ascunde ochii înlăcrimaţi, prefăcându-se că nu auzise vorbele lui.

După câteva minute, Grant o lăsă pe tânără să şteargă petele de roşii, întorcându-se la cabina de comandă.

Vivian se întoarse în bucătărie, cu obrajii în flăcări.

— De ce nu i-ai spus lui Grant că Melissa merită să fie pedepsită ? Nu-ţi ajunge că eşti umilită de prezenţa ei pe navă ? Ai văzut că s-a instalat fără ruşine în cabina lui ? De ce n-ai protestat ?

Tracy nu ştia ce să răspundă. Durerea de a-l fi pierdut pe Grant era prea mare pentru a se

gândi la răzbunare. Puțin îi păsa de rezultatele muncii echipei de cercetători ! Melissa i-l răpise pe Grant. Ceea ce dorea în acest moment, era să ajungă acasă și să-l dea uitării pe Grant.

— Nu mai contează acum, zise ea. Am făcut ordine în hârtii.

— Nu mai contează că Grant te umilește în fața tuturor ?

— M-ai prevenit să stau cât mai departe de el. Nu-ți face sânge rău pentru mine. Te rog să dai uitării acest incident.

Vivian clătină cu tristețe din cap.

— Cum vrei, draga mea. Dacă aș fi fost în locul tău, aș fi aruncat-o pe Melissa peste bord, împreună cu căpitan cu tot ! Este uluitor că Grant nu face nimic !. Am avut o altă părere despre el.

— Nu ești singura pe care a decepționat-o... Pentru mine, Grant este un subiect închis. Te rog să-mi pregătești o cafea. Vreau să-mi strâng hârtiile. Poți să mă ajuți ?

Vivian puse cafetiera pe foc, continuând să bombănească împotriva lui Grant. Tracy lucră cu înfrigurare pentru a termina trierea buletinelor științifice. Cu coada ochiului o zări pe Melissa întinzându-se în șezlong. Figura ei era puțin tristă. Să-i fi făcut Grant morală ?

Micul dejun se desfășură într-o atmosferă caraghioasă. Vivian îi aduse lui Morgan șuncă tare, pâine arsă și ouă pe jumătate fierte. Ceilalți erau atenți la reacția căpitanului, dar aces-

ta se prefăcu că nu observă calitatea bucatelor.

Tracy abia reuşi să-şi stăpânească râsul. După ce Grant ieşi din bucătărie, fata o luă deoparte pe Vivian, spunându-i că trebuie să fie mai îndulgentă cu el, deoarece nu va obţine nimic dacă-l înfuria.

Vivian nu-şi regreta răzbunarea, izbucnind în hohote de râs.

— Căpitanul ar putea să fie dur cu tine, o preveni Tracy.

— Puţin îmi pasă ! Până la Darwin, eu pregătesc mesele !

Până la prânz, Vivian îşi domoli furia şi se strădui să gătească aşa cum se aşteptau toţi membrii expediţiei.

Pentru a-şi feri hârtiile de alte neplăceri, Tracy le încuie în dulap. A doua zi, pe când nava intra în port, tânăra constată că totul era în ordine.

Toată dimineaţa, echipajul descărcă materialele recoltate, care fură expediate spre laborator. În ciuda numeroaselor telefoane date la Hobart, Tracy nu reuşi să vorbească deloc cu directorul ei, fiind nevoită să amâne explicaţiile cu privire la ordinul de încetare a expediţiei...

De obicei, înainte de a se despărţi, cercetătorii şi marinarii luau masa la un restaurant. De data asta, nimeni nu avea chef să serbeze întoarcerea la ţărm. Tracy respiră uşurată, dorind să plece cât mai repede din Darwin. De

altfel, căpitanul dispăruse imediat după acostare, însoţit de Melissa.

La prânz, Tracy îşi luă rămas-bun de la colegi.

Dick French o îmbrăţişă, spunând :

— Nu-ţi face griji. Nu este vina ta că expediţia s-a încheiat mai repede. Nu ai nimic să-ţi reproşezi.

— Poate că ne vom întâlni cu ocazia altei expediţii.

— Cu multă plăcere. Am colaborat foarte bine, chiar dacă au fost şi femei pe navă.

Vivian îi făcu cu ochiul lui Tracy şi aceasta îşi dădu seama că între cei doi se înfiripase o legătură amoroasă. Preocupată de munca ştiinţifică, nu remarcase că Dick şi Vivian se înţelegeau foarte bine. Acum se bucura că Vivian îşi găsise un prieten serios pe care putea să se bizuie în viitor.

Dick o sărută cu zgomot pe Vivian, apoi coborî pe chei alături de Tom care le făcu semne cu mâna celor rămaşi pe vas.

Tracy o bombardă pe Vivian cu întrebări, dar aceasta se mulţumi să-i surâdă, rămânând discretă şi misterioasă.

Frumoasa roşcată o invită pe şefa echipei de cercetători să doarmă la ea, dar Tracy găsi un bilet la avionul de după-amiază spre Hobart şi o refuză pe prietena ei.

Până la decolarea avionului, Tracy îl vizită pe Will Jacobs la spital. Bătrânul lup de mare

era aproape vindecat și, la vederea fetei, exclamă bucuros :

— Săptămâna viitoare voi pleca din nou pe mare. Mă simt ca în tinerețe !

Deși era slăbit, Will arăta destul de bine și nu mai avea paloarea care o îngrijorase pe Tracy cu trei săptămâni în urmă.

— Anul viitor, eu voi fi căpitanul expediției, îi promise el cu mândrie.

— Mă bucur că vom fi din nou împreună, zise Tracy entuziasmată. Ți-am simțit lipsa.

În avionul care o ducea acasă, tânăra își spuse că Will nu va avea ocazia să facă o călătorie de durată pe mare. Oricum, pentru ea, expedițiile la bordul lui **Perfidy** luaseră sfârșit pentru totdeauna.

În holul aeroportului încercă în zadar să vorbească la telefon cu directorul laboratorului din Hobart. Temerile ei începură să sporească, deoarece numai un eveniment grav ar fi putut să scurteze expediția științifică.

Brusc, gândul i se îndreptă spre Grant. Căpitanul părăsise vasul cu Melissa și nu revenise să-și ia la revedere de la membrii expediției. Descărcarea materialelor se făcuse în absența lui. Ce problemă urgentă îl făcuse să plece în grabă ? Așadar, Melissa îi furase inima...

Acum, Morgan nu mai reprezenta nimic pentru Tracy.

Zărind prin hublou creştetul înzăpezit al muntelui Wellington, fata simţi o uşurare în suflet. Era din nou acasă şi va putea afla secretul scurtării duratei expediţiei. În plus, aici îi va fi mult mai uşor să-l dea uitării pe Grant.

De la aeroport, Tracy se îndreptă direct spre casă şi nu se duse la laborator decât a doua zi, după o noapte de somn odihnitor. Din păcate, atitudinea directorului se dovedi a fi mult mai severă decât se aşteptase ea...

CAPITOLUL IX

— În sfârşit, ai sosit ! exclamă şeful lui Tracy. Sunt extrem de dezamăgit de tot ce ai făcut !

Tânăra se apropie de directorul laboratorului, care şedea în spatele unui birou masiv. Bărbatul era mic de statură şi avea o privire aspră şi încărcată de reproş.

Fata se aşteptase ca şeful ei să o certe. Colegul ei, cu care se întâlnise pe hol, îi spusese că directorul este furios, deşi se ferise să-i dea amănunte suplimentare.

— Reputaţia laboratorului nostru este bine stabilită, continuă directorul. Fiecare cercetător trebuie să aibă o comportare ireproşabilă. Sunt surprins de modul cum te-ai purtat în ultima expediţie.

La ce făcea aluzie ? se întrebă Tracy mirată, luând loc pe un scaun fără să fie invitată.

Directorul era o persoană arivistă şi egoistă, gândindu-se numai la cariera sa.

— Nu m-am aşteptat ca un membru al laboratorului să declanşeze un scandal de asemenea

proporţii ! Află că ministrul mi-a cerut explicaţii în legătură cu tine !

Tracy se înfioră. Dacă ministrul aştepta lămuriri, asta însemna că unele capete vor cădea... Va fi concediată ?

Pe moment, se gândi să o roage pe Vivian să-i găsească un post la Darwin. Oh, nu ! În nici un caz la Darwin... Amintirea lui Grant era prea dureroasă.

Directorul vorbea întruna, fără ca tânăra să-şi dea seama de ce era acuzată. Deşi nu prezentase raportul privind rezultatele muncii sale şi nici nu deschisese gura, fata se simţea deja condamnată. Pentru director, orice zvon provenit de la minister avea valoare de adevăr.

Pierzându-şi răbdarea, Tracy se hotărî să pună capăt vorbăriei superiorului ei. Deoarece va fi concediată, era inutil să îndure umilinţa de a fi acuzată fără rost.

— Domnule director, nu ştiu care este motivul supărării dumneavoastră. Ce-mi reproşaţi ?

— Nu ai fost atentă la cele ce ţi-am spus ?

— N-am auzit nimic de care să-mi fie ruşine.

Directorul ridică tonul şi o privi ameninţător.

— Comportarea ta scandaloasă de la Nhulumbuy este de neiertat !

Tracy rămase înmărmurită, neştiind ce greşeală comisese.

— Habar n-am la ce vă referiţi.

Directorul se indignă, înălţând mâinile spre cer.

— Nu mai face pe nevinovata !

— Din câte-mi aduc aminte, nimeni din echipa mea de cercetători nu s-a comportat indecent la Nhulumbuy. În ceea ce mă priveşte, nu văd cum am putut păta reputaţia laboratorului. Ce am făcut ? Am omorât pe cineva ? Am furat ? Vă rog să fiţi mai explicit !

Brusc, directorul se calmă, dar tonul tălos cu care-i vorbi o convinse pe fată că va fi concediată de la laborator.

— Mă refer la comportarea scandaloasă pe care ai avut-o la o petrecere din oraşul Nhulumbuy.

Tracy rămase cu gura căscată de uimire.

— Eu... eu n-am făcut nimic reprobabil.

— Ai fost învinuită de beţie şi desfrâu.

— Eu... de desfrâu ? Cine m-a acuzat ?

— Nu ştiu.

— Cum nu ştiţi ? Mi-aţi întrerupt misiunea ştiinţifică şi mă aflu aici în urma unor calomnii anonime ? Nu-mi vine să cred că este posibil aşa ceva !

Directorul se mulţumi să dea din umeri şi să declare cu o voce pierdută :

— Ce să-i faci ? Ministrul...

Tracy îi tăie vorba, înfuriată de slugărnicia şefului ei.

— La naiba cu ministrul ! Vreau să-mi daţi acum amănunte clare. Cine este acuzatorul meu ? Dacă nu cunoaşteţi persoana care m-a reclamat, vă rog să vă interesaţi dacă acuza-

țiile sunt intemeiate. Nimeni nu execută un ordin fără să verifice dacă acesta este corect! Am convingerea că lașitatea v-a împiedicat să vă împotriviți și să mă apărați!

Tracy se ridică de pe scaun. Lacrimi amare îi brăzdau obrajii. În încăpere se lăsă o tăcere adâncă. Directorul părea impresionat de izbucnirea mânioasă a subordonatei sale.

— Ia-ți câteva zile de concediu, o sfătui el într-un târziu, apoi vei putea să redactezi raportul științific. Până atunci, voi avea toate amănuntele în legătură cu problema ta.

Fata simți o milă imensă pentru acest bărbat care tremura pentru scaunul lui. Ce minune că nu o concediase pe loc! În orice caz, va trebui să se intereseze singură de dedesubturile intrigilor care o victimizaseră pe nedrept. Directorul nu putea să se implice prea mult, deoarece ținea să fie bine privit de superiorii lui.

Tracy se gândi că patru zile libere vor fi suficiente ca să afle cine este în spatele manevrelor pentru a o discredita. În primul rând, îi telefonă Vivianei, dar nu reuși să discute cu prietena ei.

Luni dimineața, se întoarse la laborator. Directorul nu-și făcu apariția până la sfârșitul

programului. Tânăra cercetătoare avu mult de lucru şi nu se mai interesă decât de raportul ştiinţific pe care trebuia să-l termine a doua zi.

Spre prânz, cineva o sună la telefon.

— Alo, Tracy ? Ce este cu povestea încurcată de la Nhulumbuy ?

— Oh, Vivian, mă bucur că te aud. Unde ai fost ? Te-am căutat şi nu te-am găsit. Nu ştiu cine m-a reclamat. Directorul meu a primit o plângere anonimă din partea cabinetului ministrului şi mi-a acordat câteva zile de odihnă până când va afla versiunea oficială. Cred că este prea târziu pentru a cerceta ce s-a întâmplat la petrecere.

Vivian o ascultă cu răbdare şi izbucni în râs.

— De ce nu l-ai luat de gât ? se indignă ea.

— Îmi venea să-l omor, nu alta ! Cel puţin mi-a spus tot ce ştia. Vreau să aflu ce s-a întâmplat la Darwin.

— Ministrul a ordonat o anchetă în privinţa ta. Toţi membrii expediţiei au fost interogaţi, dar nici unul nu te-a discreditat. Cu cine ai fost la petrecere ?

— I-am întâlnit pe Grant şi pe Melissa... Vivian, am o rugăminte : poţi să cauţi un tip ? Ted Mallanby este numele lui. El îţi va putea spune mai multe despre un bărbat, Rick şi nu mai ştiu cum. Am stat în tovărăşia lor la bar toată noaptea.

— Stai liniştită. Dick cunoaşte multă lume la Gove. Sunt sigură că Melissa este cea care te-a pârât. Este o viperă !

— Nu avem dovezi !... Şi eu am convingerea că ea l-a convins pe tatăl ei să mă distrugă.

— Mel Stewart nu a fost niciodată un om integru.

— Mă uimeşte faptul că a fost în stare să declanşeze un scandal numai pentru a-i face plăcere fiicei sale.

— Ştii că Melissa te urăşte.

Tracy îi povesti Vivianei incidentul de la piscină.

— Acum este clar ! exclamă frumoasa roşcată. Vezi cât de primejdioasă este fata lui Mel ? Nu se dă în lături de la nimic pentru a-şi atinge scopul. Mă mir că s-a limitat doar să te discrediteze.

Tracy simţi un fior rece pe şira spinării, amintindu-şi faţa înfuriată a Melissei.

— De ce este atât de pornită împotriva mea ? Nu l-a cucerit pe Grant ? Ce mai vrea ?

— Toată tărăşenia a început înainte de a pleca din Gove, fiindcă Melissa a vrut să fie sigură că nu mai poţi să-i fii rivală.

— Este absurd. Dragostea a îndemnat-o la o mârşăvie ! Să facă totul pentru a obţine inima căpitanului ?

— Din păcate, n-am putut-o găsi la Darwin. Abia aştept s-o întâlnesc. Să o ferească Dumnezeu de mâna mea !

Ameninţarea Vivianei avea un suport real şi Tracy căută s-o liniştească.

— Violenţa nu rezolvă problema mea. Nu

face o prostie, Vivian. Ceea ce mă interesează este să strângi dovezi că Melissa şi Mel au fost cei care mi-au adus acuzaţiile.

— Am să-ţi dau o veste care te va mira: căpitanul este şi el de negăsit. Pun pariu că sunt împreună.

— Nu-mi face nici o plăcere să aud că Grant este cu Melissa.

— Ceea ce mă intrigă este faptul că un bărbat seducător ca el s-a putut lăsa îmbrobodit de o mucoasă fără minte.

Vivian avea dreptate: Grant fusese văzut tot timpul în compania fiicei lui Mel. Cine ştie dacă familia Stewart nu-l şantajează?

După ce-i ură succes în demersurile pe care le va întreprinde, Tracy puse receptorul în furcă, gândindu-se că poate directorul ei îi va da unele informaţii suplimentare. Din păcate, şeful ei nu veni nici în acea zi la laborator.

Tracy era acasă şi se pregătea să cineze, când sună telefonul.

— Am aflat că eşti implicată într-un scandal, îi spuse Will Jacobs.

Tracy surâse, mişcată de gestul bătrânului lup de mare.

— Mă voi interesa peste tot. Aflu eu cine te-a nenorocit. Spune-mi ce ştii.

— Nu ştiu nimic, absolut nimic! exclamă

fata. Directorul meu a întrerupt expediţia ştiinţifică din cauza unei reclamaţii anonime. Asta e tot ce am aflat.

— Dacă ar fi acum la Darwin, directorul tău n-ar avea multe zile de trăit !

— Will, sunt în pericol de a-mi pierde serviciul. Nu cred că directorul meu îmi va da referinţe bune ! Nici nu-mi mai pasă ce voi face în viitor. Tot ce vreau este ca totul să se termine odată ! Situaţia în care mă aflu este insuportabilă. Îmi vine să-mi iau câmpii !

— Nu te necăji, draga mea. Bătrânul Will îţi va rezolva problema. Îndată ce Grant îşi face apariţia în oraş, vom merge împreună la Mel Stewart să discutăm cu el. Ai să vezi ce treabă bună vom face !

Fetei i se puse un nod în gât.

— Will... Will... căpitanul este de partea lui Mel, suspină ea. L-am văzut în compania Melissei şi a tatălui ei.

— Dacă poţi crede că Grant este de partea familiei Stewart, eşti mai proastă decât o gâscă ! Stai liniştită, împreună vom descurca iţele întregii poveşti !

Tracy îi mulţumi pentru ajutor, sfătuindu-l să fie prudent şi închise telefonul.

La miezul nopţii, soneria telefonului ţârâi din nou, trezind-o pe tânăra care abia îşi găsise somnul.

— Alo ? Cine e ? întrebă ea cu voce somnoroasă.

— Am aflat de la Will că ești acuzată pe nedrept, se auzi vocea lui Grant. Ce s-a întâmplat ?

Inima fetei tresări de bucurie la auzul vocii lui. Era imposibil să-l uite pe căpitan ! Emoția o împiedică să deschidă gura.

— Tracy ! Răspunde ! De ce taci ? Tracy !

Grant sunase prea târziu. Mult prea târziu. Acum nu era în stare să discute cu el. Poate că într-o zi va avea curajul să-i vorbească în liniște.

Fata puse receptorul în furcă cu inima cât un purice.

Telefonul sună din nou și Tracy îl scoase din priză. Somnul îi fu agitat și întrerupt de visuri : Grant și cu ea pe puntea vasului **Perfidy**, nopțile tropicale și sărutările lor pe plajă, momentele magice petrecute pe insulă...

Săptămâna trecu repede, fără ca Tracy să primească vreo veste de la Darwin. Directorul nu o mai chemă în biroul lui și tânăra putu să se dăruiască muncii, deoarece voia să lase lucrările în ordine, chiar dacă ar fi concediată. Pasiunea pentru știință îi insufla elanul de a redacta raportul ultimei sale expediții.

Luni, în cutia de scrisori, fata găsi o invitație la nunta lui Will Jacobs. De necrezut, dar bătrânul lup de mare se însura a şasea oară. Aleasa inimii sale era Sue Watson. Curajoasa infirmieră îşi lega din nou viaţa de Will. Era o veste minunată, însă Tracy ezită să se ducă la nuntă, deoarece va avea ocazia neplăcută de a-l întâlni pe Grant acolo.

Revederea cu el i-ar fi pricinuit o sumedenie de necazuri, iar amintirile triste i-ar fi zdrobit inima. Era peste puterile ei să asiste la ceremonie.

Singurul inconvenient era să găsească o scuză faţă de Jacobs. Bătrânul marinar o adora şi nu dorea să-l mâhnească.

Hotărând să-i trimită un cadou, Tracy se duse la magazin şi alese un ghiveci cu un arbust aromat, chinuindu-se toată ziua să-l împacheteze. Mai greu îi veni să găsească expresiile cele mai calde pentru a le ura mirilor multă fericire. Spre miezul nopţii, masa era plină de ciorne mototolite. Tânăra avea cearcăne la ochi şi o durea capul. Până la urmă, amână pentru a doua zi redactarea scrisorii. Telefonul era scos din priză pentru a nu fi nevoită să discute cu Will. Niciodată n-ar fi fost în stare să-l refuze pe prietenul ei, dacă acesta ar fi rugat-o insistent să participe la ceremonie.

În dimineaţa următoare, fata hotărî să ducă pachetul la poştă în pauza de prânz, însoţit de o carte poştală.

La laborator, o anunţă pe telefonistă ca nu doreşte să răspundă dacă o sună cineva. Singura ei dorinţă era să lucreze în linişte.

Spre prânz, secretara îi aduse poşta. Un colet purtând numele ei o miră. Citind numele expeditorului, constată că pachetul îi fusese trimis de Vivian.

Coletul conţinea ziarul local din ziua precedentă. Pe prima pagină, cu litere mari era anunţată o ştire uluitoare :

Un căpitan de pe un vas de pescuit a prins un „rechin" în plasa sa.

Sub titlu se vedea fotografia lui Grant şi fotografiile Melissei, alături de tatăl ei.

Tracy citi articolul pe nerăsuflate. Era de necrezut : Mel Stewart şi fiica lui aduşi în instanţă. Grant Morgan strânsese dovezi zdrobitoare că Mel Stewart controla traficul de peşte din marea Arafura, primind mită pentru a elibera permise de pescuit proprietarilor de vase care doreau să se îmbogăţească rapid, fără să ţină seama de legile australiene. Un paragraf o făcu să-şi ţină răsuflarea. Ultimul abuz al lui Mel Stewart fusese campania de defăimare a unei tinere cercetătoare din Tasmania. Studiile ei privind efectele devastatoare asupra pescuitului intensiv al rechinilor negri nu fuseseră privite cu ochi buni de politicianul corupt.

Aşadar, Mel găsise ocazia oferită de fiica lui pentru a o îndepărta pe Tracy care avertizase ministerul că numărul rechinilor pescuiţi în

apele mării Arafura nu trebuia să crească, deoarece exista pericolul ca această specie să dispară, tulburând echilibrul biologic.

Vivian scrisese pe marginea ziarului : „Telefonează-mi de urgenţă ! Telefonul tău de acasă nu funcţionează !".

Tracy se uită la ziar, respirând uşurată. Lacrimi de bucurie îi apăruseră în ochi. Grant se dovedise a fi un om de nădejde. De la începutul expediţiei, se purtase cu familia Stewart politicos, numai pentru a fi aproape de demascarea afacerilor necurate ale lui Mel...

În timp ce căuta numărul de telefon al Vivianei, uşa se deschise şi directorul laboratorului se înclină, spunând cu o voce gravă :

— Îmi cer scuze, domnişoară Beaumont. Mii de scuze. Ministrul m-a sunat în persoană şi...

Fata nu-l mai asculta. Ochii ei erau fixaţi asupra bărbatului care ajunsese în pragul uşii, uitându-se mânios la tânăra care tresări.

Grant Morgan nu se mişca, dar o sfredelea cu privirea.

CAPITOLUL X

Vocea directorului se stinse. Chipul înmărmurit al tinerei era atât de expresiv încât șeful ei întoarse capul ca să vadă cine o tulburase pe tânăra cercetătoare. Zărindu-l pe Morgan, directorul făcu un pas spre ușă, dar căpitanul îl opri, cu un gest energic :

— Cere-ți din nou iertare, domnișoara Beaumont nu te-a auzit.

Directorul reîncepu să-și ceară scuze, adăugând că ministrul îi ordonase să-i facă o compensație pentru daunele morale suferite. Regretabilul scandal din Darwin nu trebuia să micșoreze renumele laboratorului din Hobart. Era evident că zvonurile fuseseră nefondate. Bineînțeles că întreruperea expediției se datora unei erori. Tracy va fi promovată în funcția de cercetător șef, pentru că fusese acuzată pe nedrept. Încă o dată, scuzele cele mai sincere...

Din pragul ușii, Grant spuse pe un ton apăsat :

— Tracy, este rândul tău.

Ce putea să spună ? Privirea ei îl învăluia pe cel pe care îl crezuse pierdut. Uluitor... Grant se afla la Hobart... Tot atât de sigur pe uscat ca și pe vapor. Bronzat de soarele tropical și cu figura amenințătoare, avea aerul unui pirat îndrăzneț, chiar dacă era îmbrăcat într-un costum impecabil.

— Spune-i că puțin îți pasă de postul pe care ți l-a oferit ! o îndemnă el. Repede, însă. Avem multe de făcut ! Ia-ți lucrurile și să mergem !

Un val de fericire urcă în pieptul fetei. Cuvintele și surâsul complice erau mai mult decât clare. Acum aflase tot ceea ce dorise să știe. Nu mai era singură. Grant venise la Hobart după ea. Fericită, îl mânca din ochi. Dacă nu va profita de ocazie, visele ei se vor spulbera ca un fulg.

Înăbușindu-și un chiot de bucurie, tânăra se ridică și duse mâna la tâmplă, zicând :

— Am înțeles, căpitane !

Luându-și poșeta de pe spătarul scaunului și jacheta din cuier, Tracy fu într-o clipă alături de Grant. Uitându-se la directorul care o privea nedumerit, își dădea seama ce sentimente contradictorii îl încearcă pe nefericitul birocrat. Cum putea o tânără să renunțe la postul cel mai invidiat de colegii ei ? Alb la față, directorul nu-și putea reveni din uimire.

Tracy nu simți decât dispreț pentru bărbatul

care aştepta un cuvânt din partea ei şi-i întoarse spatele, spunându-i lui Grant :

— Să mergem.

Cei doi coborâră stânjeniţi scările clădirii. Nu se mai văzuseră de două săptămâni. Cum puteau să spargă tăcerea dintre ei ?

La uşa de la intrare, Tracy îl luă de braţ pe Grant şi ridică privirea spre ochii lui.

— Ai văzut ce mutră a făcut directorul ? o întrebă el, făcându-i cu ochiul.

Tânăra hohoti de râs şi Grant se molipsi pe dată, încât portarul nu ştia ce să creadă, observând veselia lor nestăvilită.

Tracy se potoli prima şi-l conduse pe Grant la parcare.

— Am venit cu un taxi, îi explică el.

— Maşina verde este a mea. Te invit la mine, căpitane.

— Nu-mi mai spune căpitane, se bosumflă el. Poţi să mă duci unde vrei. Îţi stau la dispoziţie.

— Prima oprire va fi la mine acasă, insistă ea.

Pe drum, fata se gândea că norocul îi ieşise în cale. Toate temerile sale se risipiseră ca prin farmec.

În faţa casei, simţi că emoţia o copleşeşte. Inima îi bătea nebuneşte. Era prima dată când Grant îi făcea o vizită... Vor fi în stare să regăsească atmosfera de înţelegere de pe Perfidy ?

Morgan se purtă cu multă naturalețe, așezându-se confortabil într-un fotoliu în timp ce Tracy aduse o scrumieră pe care o puse pe măsuța din fața lui.

El stătea liniștit, fără să dea semne de nerăbdare.

— In sfârșit, iată-ne singuri !

Tracy se îndreptă încurcată spre bucătărie.

— Mă duc să fac o cafea.

Pe când apa fierbea, fata medită la gestul de a părăsi laboratorul. Nici nu-i venea să creadă că părăsise un post invidiat de mulți. Hârtiile și cărțile rămăseseră pe birou. Va trebui să se întoarcă la laborator și să le recupereze.

Două mâini calde îi cuprinseră umerii. Fără să-și întoarcă privirea, fata se lăsă pe spate, sprijinindu-se de trupul lui Grant. El o mângâie ușor pe păr apoi se aplecă, murmurându-i la ureche :

— Te iubesc.

Tracy se întoarse și se lăsă sărutată, fără să spună nici un cuvânt.

Morgan se îndepărtă un pas și-i cercetă chipul radios.

— Vii cu mine la Darwin ?

Incapabilă să vorbească, Tracy își întredeschise buzele și el o sărută ușor, apoi cu pasiune. Toate îndoielile erau înlăturate de îmbrățișarea care parcă nu se mai termina.

— Mi se pare că eşti de acord cu propunerea mea, zise el surâzând.

— Da, sunt de acord să merg cu tine la Darwin, dar trebuie să te însori cu mine.

— Am ştiut eu că eşti o persoană cu principii morale.

— Sunt curioasă să aflu de ce-i făceai ochi dulci Melissei.

— Eşti geloasă ? se miră el. Nu ai de ce. A fost un chin pentru mine să mă abţin să nu o plesnesc.

Tracy îşi aminti de sărutarea lui tandră din ajunul ridicării ancorei.

— Când Will Jacobs a căzut la pat, doborât de o criză cardiacă, continuă Grant, mi-am spus că sosise prilejul să mă duc până la Gove fără să bat la ochi. Mel Stewart se găsea acolo şi puteam să văd cine sunt complicii lui. Melissa este mai isteaţă decât pare. Sub masca de fetiţă răsfăţată se ascunde o adevărată scorpie. Deşi tatăl ei l-a încredinţat anumite afaceri, n-am putut să descopăr vreo ilegalitate din partea ei. Imediat ce poliţia a descoperit neregulile săvârşite de Mel, fiica lui a negat orice amestec în această afacere.

— Ce ingrată este cu tatăl ei !

— Din cauza ta va scăpa basma curată. Intrigile ei sunt considerate ca izvorând din gelozie.

— Eu n-am jucat decât rolul unui mieluşel care era cât pe ce să fie sacrificat !

— Sărmana mea victimă ! Ceea ce n-am prevăzut când am luat conducerea navei, a fost că mă voi îndrăgosti de tine. Will mi te-a lăudat, dar...

— Ştii că Will exagerează !

— Nu întotdeauna. De data asta a avut dreptate.

Grant o sărută pe gură. Fluieratul cafetierei îi trezi la realitate pe cei doi îndrăgostiţi. Morgan întinse braţul şi răsuci butonul aragazului, stingând focul.

— Melissa ţi-a făcut vreo confidenţă ? se interesă fata.

— La Nhulumbuy era cât pe ce să aflu adevărul. Tatăl ei era încredinţat că sunt omul lui, din moment ce Melissa mă plăcea.

— Ce ai aflat de la ea ?

— Prea puţine lucruri, fiindcă m-a văzut dansând cu tine. Nu m-am putut stăpâni să te invit la dans, deşi ştiam că nu este bine. Erai înconjurată de doi admiratori şi am fost gelos.

Morgan o mângâie tandru pe obraji.

— Când Stewart mi-a spus că ministrul îi transmisese ordinul de a opri expediţia, am fost pe punctul de a mă da în vileag. Eram atât de aproape de a-l înfunda încât n-am avut altă soluţie. Cred că mă înţelegi acum. Momentele de pe insula noastră au fost unice.

Tracy fu mişcată la auzul cuvintelor „insula noastră", iertându-l în întregime pe Grant.

— Înțeleg că n-ai putut să-mi iei apărarea, dar de ce nu mi-ai explicat că ai dovezi împotriva lui Stewart ? De ce n-ai avut încredere în mine ?

— Nu mi-a plăcut deloc să mă prefac față de tine, dar nu am avut ocazia să-ți fac destăinuiri. Dacă Melissa n-ar fi fost pe navă, ți-aș fi împărtășit cu siguranță ce aflasem. Fiica lui Mel devenise foarte bănuitoare și-mi spiona orice mișcare. Era prea riscant să mă apropii de tine. O dată ajuns la Darwin, am putut încheia dosarul lui Mel Stewart, grație celor aflate la Nhulumbuy.

— De ce a vrut Mel să mă discrediteze ? Doar din cauza cotei de pescuit a rechinilor ? De fapt, n-am făcut decât niște recomandări. Raportul meu științific nu putea înlocui legile în vigoare.

— Studiul tău a ajuns pe biroul ministrului și a fost foarte apreciat. Când Stewart a aflat că autoarea studiului este rivala fiicei sale, a răspândit zvonul că te-ai dat în spectacol la petrecere. Vorbele Melissei l-au determinat să acționeze împotriva ta. Mă întreb acum cum ai fi putut să te aperi de ea !

— Gelozia ei a fost atroce. Am fost nevoită, căpitane, s-o arunc în piscină !

Morgan făcu ochii mari.

— Când a fost asta ?

— A doua zi după petrecere.

— Mă uimești mereu. Curajul tău este de

nestăvilit.

Tracy surâse galeş, deşi amintirea incidentului de la piscină nu-i făcea nici o plăcere.

Morgan o sărută uşor pe buze.

— Continuă ! o îndemnă el.

Ea nu zise nimic şi el o sărută pasionat.

— Acum ai de gând să vorbeşti ?

Îmbrăţişarea deveni mai intensă şi Grant uită că aştepta un răspuns. Tracy îşi pierdu capul şi-l strânse în braţe.

— Nu-mi arăţi casa ta ? o întrebă el cu o voce răguşită.

Tracy îl luă de mână şi îl conduse în dormitor.

— Aici este coridorul, mai apucă ea să spună.

El se opri şi o cuprinse în braţe. Tracy tremură din tot trupul, cuibărindu-se la pieptul lui. Mâinile lui alunecară pe spatele ei şi se opriră sub bluză. Încet, degetele lui ajunseră la piept şi începură să-i desfacă nasturii. Tracy scoase un geamăt şi închise ochii. El îi scoase bluza şi o dezmierdă pe pielea fină de pe gât. Fata deschise ochii şi întâlni privirea lui tulburătoare.

— Vino, murmură ea.

Tânăra deschise o uşă, anunţând :

— Aceasta este camera mea.

Grant intră în încăpere şi Tracy trase uşa în urma ei.

SFÂRŞIT

Tânăra Tracy este pasionată de munca ei științifică și participă la o expediție în marea Arafura, cercetând modul de viață al rechinilor negri din aceste ape...

Din păcate, altfel de „rechini" o împiedică să-și desfășoare activitatea, iar seducătorul căpitan Grant îi dă târcoale...

Cu coada ochiului, fata îl zări pe Grant care-i arunca niște priviri furioase. De ce era atât de pornit împotriva ei? se întrebă Tracy între două înghițituri. De fapt, nu avea de ce să se teamă de el: era majoră și făcea ce voia. El însuși nu dansa fără încetare cu Melissa?

THE BEST

ISBN 973-9498-63-9

Preț: 7000 lei